

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

1
ΜΑΗΣ 1984, Τ.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

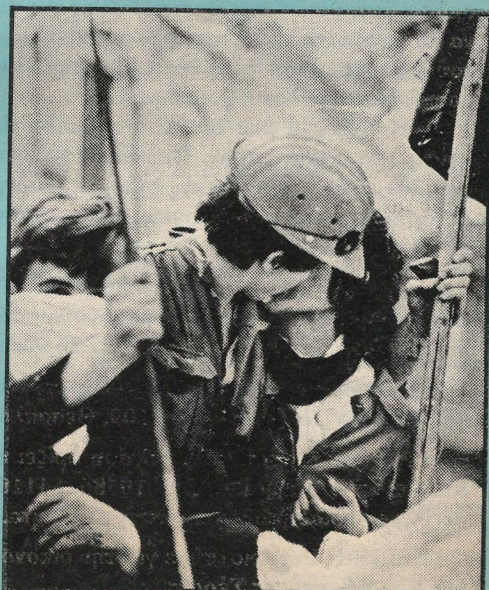

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΟΙ ΑΦΕΝΤΕΣ &
ΟΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΤΟΥΣ, ΤΟ
ΜΟΝΟ ΜΕΛΛΟΝ ΠΟΥ ΥΠΟ-
ΣΧΟΝΤΑΙ ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΑ-
ΚΥΚΛΩΣΗ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟ-
ΝΤΟΣ...

ΣΑΝ ΜΟΝΗ ΔΥΝΑΤΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΛΥΣΗ ΠΑ-
ΡΑΜΕΝΕΙ...

Η ΑΦΥΠΝΙΣΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙ-
ΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΠΟΥ ΑΝΑΤΡΕ-
ΠΕΙ ΤΟΝ ΠΑΛΙΟ ΚΟΣΜΟ...

ΚΑΙ ΕΝΟΠΟΙΕΙ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ Ο,ΤΙ
ΜΕΧΡΙ ΤΩΡΑ ΑΥΤΟΣ ΔΙΑΧΩΡΙΖΕ.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Το ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ είναι προϊόν της προσπάθειας που έγινε από μια ομάδα αναρχικών της Θεσσαλονίκης για την προβολή του Αναρχικού Λόγου, πάνω σ' εκείνα τα ζητήματα που απαιτείται η παρουσίασή του. Για το λόγο αυτό κάθε διμηνιαία έκδοσή του έχει ως στόχο να εκθέσει ό,τι σημαντικό έχει συμβεί στο χρόνο αυτό και ό,τι έχει πληροφορηθεί η εκδοτική ομάδα.

Η εμπειρία μας σαν τέτοια ομάδα είναι μικρή, γι' αυτό τα λάθη τα αφήνουμε στην κρίση των αναγνωστών. Πρέπει ακόμη να παραδεχτούμε πως η σύγκλιση των απόψεών μας δεν είναι η επιθυμητή. Αυτό θα εξαρτηθεί απ' την επιτυχία ή την αποτυχία της εσωτερικής πάλης για την ομοιογενή έκφραση της ομάδας.

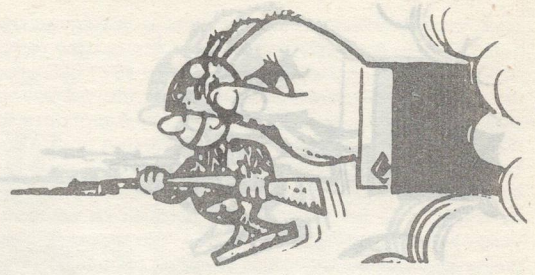
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΟΥΣ

Πληροφορίες ή γράμματα μπορούν να μπουν στο Δελτίο έστω κι αν ένας απ' την ομάδα συμφωνήσει γι' αυτό. Τα κείμενα απορρίπτονται μόνο σε περίπτωση απόλυτης συμφωνίας.

Για οποιαδήποτε πληροφορία, μπορείτε να αποτανθείτε στη διεύθυνση: Περιοδικό "Μαύρο και Κόκκινο", Μητροπόλεως 109, Θεσσαλονίκη.

Η γενική συνέλευση του Δελτίου ορίζει ως υπεύθυνο αυτού του τεύχους τον σύντροφο Κωνσταντίνο Παξιμαδά, Τ.Θ. 10586, 54110 Θεσσαλονίκη. Στη διεύθυνση αυτή μπορείτε να στείλετε οποιαδήποτε κείμενα ή γράμματα.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Ευχαριστούμε για την οικονομική βοήθεια του τεύχους αυτού τους Χρ. Ουτ., και Χρ. Λιθ. από τις Σέρρες.

Η ελληνοτουρκική διένεξη ως όρος ανάπτυξης και επέκτασης του κεφαλαίου

1. Η ελληνοτουρκική διένεξη, που σήμερα παρουσιάζεται σαν πάλη μεταξύ δημοκρατών και σοβινιστών φασιστών, μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων, είναι μία μακρόχρονη διαμάχη που υποκινεί το κεφάλαιο στην περιοχή αυτή, με τη μορφή του εθνικού ανταγωνισμού μεταξύ των δύο κρατών. Η οικονομική κρίση που αγκαλιάζει σήμερα την παγκόσμια καπιταλιστική παραγωγή και ανάπτυξη, παίρνει το πρόσωπο των τοπικών συγκρούσεων πάνω στις οποίες προσπαθεί να αμβλύνει τις εσωτερικές της αντιφάσεις. Γι' αυτό οξύνεται η κρίση στους τόπους εκείνους που κάθε έννοια "ισορροπίας" επικαλείται και δικαιολογεί την ύπαρξη αυτής της καπιταλιστικής παραγωγικής "ισχύος". Είναι η αυτο-επιβεβαιωτική τάση του κεφαλαίου που θέλει να φαντάζει παντού και πάντα σαν μια δύναμη που αφομοίωσε ολοσχερώς(;) την ιστορική κίνηση της ανθρωπότητας. Είναι ένας ακήρυχτος παγκόσμιος πόλεμος του κεφαλαίου που δημιουργεί τις κρίσεις για να επιβάλλει κατόπιν την "ισορροπία" με τις νέες και ενισχυμένες εξουσίες του, που δημιουργεί την "ισορροπία" ακριβώς για να προετοιμάσει τις νέες κρίσεις.

2. Απ' τη στιγμή που οι εμπορικές σχέσεις αυτουποτάσσονται στο ψυχροπολεμικό κλίμα (ισορροπία τρόμου) και είναι αναγκασμένες να ακολουθήσουν το δικό του ρυθμό, τίθεται αναγκαίο μεγάλα ποσά του εθνικού προϊόντος να θεωρούνται βασικοί παράγοντες για την εθνική είσχυση των αμυντικών δαπανών. Η στροφή αυτή των εμπορικών σχέσεων εμφανίζεται στην παγκόσμια αγορά σαν ιεράρχηση κριτηρίων αγοράς. Οι κρατικές αγορές ιεραρχούνται πρώτα απ' την αναγκαιότητα του προϊόντος κι ύστερα απ' το κόστος παραγωγής του. Για παράδειγμα αν σ' ένα κράτος τίθεται το πρόβλημα αεροπλάνα ή προϊόντα άμεσης κατανόλησης (τρόφιμα, κ.λ.π.), σαφώς επιλέγονται τα αεροπλάνα αν και θα χρειαστούν υπέρογκα ποσά για την αγορά τους. Η επιλογή εδώ μετατίθεται στο φτηνά ή ακριβά αεροπλάνα με μία αμφισβητούμενη πάλι εκλογική ελευθερία. Εκείνο όμως που είναι αναμφισβήτητο είναι ότι η πάλη μεταξύ των κρατών, μέσα στο ψυχροπολεμικό κλίμα, στρέφει το ενδιαφέρον τους στην αγορά όπλων (απ' τα διαστημικά μέχρι τα συμβατικά), έχοντας συνυποστηρικτές την παγκόσμια τάξη των βιομηχανών του πολεμικού υλικού. Κι αυτή η επιλογή δεν είναι επιλογή "κύκλων της ανωμαλίας και του ιμπεριαλισμού", αλλά γνήσιο τέκνο των ανταγωνιστικών και επεκτατικών τάσεων του κεφαλαίου σ' ανατολή και δύ-

λει το κεφάλαιο στην ίδια του την ανάπτυξη από τη μια, κι απ' την άλλη ένας εκβιασμός που επιβάλλεται απ' τα συμφέροντα του ισχυρότερου σε βάρος του αδυνατότερου. Κι αν θέλαμε να σκιαγραφήσουμε τους λόγους θα λέγαμε πως:

α) Οι πολεμικές βιομηχανίες μετά το Β' παγκόσμιο πόλεμο καρπώνονται τη μεγαλύτερη υπεραξία από κάθε άλλη βιομηχανία λόγω του υψηλού κόστους των "προϊόντων" τους.

β) Οι βιομηχανίες εκμετάλλευσης των φυσικών πόρων (μεταλλεύματα, χημικά κ.λ.π.) και ενέργειας (πετρέλαιο) βρίσκουν σημαντικές διεξόδους επιβίωσης, απορροφούμενες απ' τις πολεμικές βιομηχανίες. Το ίδιο συμβαίνει και για τις βιομηχανίες φαρμάκων, ρουχισμού, τροφίμων, τις εταιρείες ανοικοδόμησης και οδοποιίας, που "ανασαίνουν" με την ανασύσταση κατεστραμμένων περιοχών από τοπικούς πολέμους.

γ) Οι τεχνητές εθνικές κρίσεις επιβάλλουν αύξηση των πολεμικών δαπανών, μεταφέροντας τεράστια ποσά στις χώφρες παραγωγούς.

δ) Η τεχνητή αχρηστία των πολεμικών όπλων (εξουδετέρωση παλιών οπλικών συστημάτων) επιταχύνει την ανανέωσή τους χωρίς καν να έχουν χρησιμοποιηθεί (μία σημαντική ιδιότητα αυτού του "ιδιόμορφου προϊόντος") επιταχύνοντας ταυτόχρονα τη διόγκωση των κερδών. Το ίδιο συμβαίνει και στη "φυσική" αχρηστία των όπλων, όπως στους πολέμους της Μ. Ανατολής

3. Η επιλογή αυτή είναι ένας εκβιασμός που επιβάλ-

και της Κ. Αμερικής.

4. Η θέση των χωρών που βρίσκονται στην περιφέρεια του καπιταλισμού (αναπτυσσόμενες και υπανάπτυκτες) είναι η πιο δυσμενής θέση, αφού μετατρέπονται λόγω αδυναμίας σε εξιλαστήρια θύματα των πιέσεων και των κρίσεων. Έτσι τεράστια ποσά του εθνικού τους προϊόντος (το ποσόν της εθνικής εκμετάλλευσης του εργατικού δυναμικού) κινούνται προς τις χώρες των πολεμικών βιομηχανιών, τη στιγμή που θα μπορούσαν να επενδυθούν στο εσωτερικό των χωρών αυτών προκειμένου να αμβλυνθούν οι ενδοεθνικές τους αντιθέσεις και να αυξηθεί το ποσοστό κέρδους της αστικής τάξης τους. Σταματώντας σ' αυτό το σημείο θα συμπληρώναμε ότι το μεγάλο θύμα, το μεγαλύτερο απ' όλα είναι ΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ, θύμα όλων των κρατικών διαμαχών μ' οποιαδήποτε μορφή. Κι αυτό γιατί όσο, και μόνον έτσι, το κεφάλαιο του καθορίζει τη ζωή του, ο ρόλος του θα είναι αυτός του δούλου, του εκτελεστή, του υποταγμένου, αυτού που θα ακολουθεί πιστά τις επιταγές των αφεντικών του χωρίς να έχει σημασία αν κάθε διαμάχη τους τον θέλει τροφή των όπλων και των μηχανών τους.

5. Αν λοιπόν η θέση της περιφέρειας είναι η πιο δυσμενής, αυτή προσπαθεί να εκμεταλλευτεί τις ανάγκες των μητροπόλεων για να αναβαθμίσει(;) τη θέση της. Υπάρχουν δηλαδή λόγοι που στρέφουν τις πλουτοκρατικές χώρες στους "μικρούς" που η ιδιομορφία τους τις αναγκάζει να δώσουν σημαντικά κεφάλαια, έστω κι αν φαίνεται ότι τα χάνουν. Οι συνηθισμένες ιδιομορφίες της περιφέρειας είναι α) η γεωπολιτική θέση των χωρών πάνω στον παγκόσμιο πολεμικό χάρτη του κεφαλαίου και μάλιστα στα σημεία εκείνα που διακυβεύονται τα συμφέροντά του και β) οι ανάγκες καθυπόταξης της προλεταριακής πάλης όπου και όποτε οι ταξικές συγκρούσεις διογκώνονται απειλητικά. Αυτή η στροφή όμως των "μεγάλων" προς τους "μικρούς" είναι φυσικό κάποιους να ωφελεί και κάποιους να παραγκωνίζει, κάποιους να εξοπλίζει και κάποιους να αποδυναμώνει. Και ειδικά όταν αυτοί οι κάποιιοι τυχαίνει να βρίσκονται δίπλα-δίπλα και η εσωτερική τους κατάσταση δεν είναι και τόσο εφρησχαστική, τότε οι διενέξεις θεωρούνται σχεδόν βέβαιες. Τέτοιου είδους διενέξη είναι κι αυτή της Ελλάδας με την Τουρκία.

6. Η σύγκρουση των συμφερόντων μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας ΜΟΝΟ σαν καπιταλιστική σύγκρουση μπορεί να ειπωθεί, πάνω στην οποία πλαισιώνεται το ποινόν και ο ρυθμός της κρίσης τους. Μιας κρίσης που συνδυάζεται με την εσωτερική κατάσταση των δύο χωρών και την αποστολή που τους υπαγορεύει ο παγκόσμιος συσχετισμός δυνάμεων ή άλλως η αναμέτρηση και η σύγκρουση των δύο μεγάλων αφεντάδων του κόσμου (ΗΠΑ-ΡΩΣΙΑ). Αν και οι δύο χώρες βρίσκονται σε διαφορετικά στάδια ανάπτυξης, είναι αναγκασμένες, προς το παρόν τουλάχιστον, να πα-

ρουν αντιμέτωπες θέσεις εφόσον η γεωπολιτική θέση της μιας δυσχεραίνει την οικονομική ανάπτυξη της άλλης. Η γεωπολιτική θέση της Ελλάδας και της Τουρκίας δεν καθορίζεται απλά απ' τις "προσωπικές" φιλοδοξίες των δύο κρατών αλλά απ' τις απαιτήσεις που γεννάει η διαμάχη Ανατολής και Δύσης σαν ενδοκεφαλαϊκή αντίθεση. (Σημ.: Το κράτος και το κεφάλαιο προϋποθέτουν τουλάχιστον δύο αντιπάλους. Όσο το ελεύθερο εμπόριο κυριαρχούσε στην αγορά άλλο τόσο και η σύγκρουση των κρατικών συμφερόντων ήταν πολυπρόσωπη. Ο Β' παγκόσμιος πόλεμος όμως μετέβαλε αμετάκλητα το ποινόν και το μέγεθος της σύγκρουσης. Η συσώρευση και ο έλεγχος του πλούτου από τις δύο κερδοζόμενες χώρες (ΗΠΑ-ΡΩΣΙΑ) ανέλαβε να υποκαταστήσει τις παλιές διαμάχες ανάγοντας τη δική τους σε Κυρίσρχη. Γι' αυτό ακριβώς οι ανιστόρητοι πατριώτες να πιπιλίζουν την καραμέλα της εθνικής ανεξαρτησίας και αυτοδιάθεσης.)

7. Ξεκινώντας απ' τη γεωπολιτική θέση των δύο χωρών, θεωρούμε σαν κριτήρια τη σχέση τους με τη Ρωσία, τη Μ. Ανατολή, το Αιγαίο, την Κύπρο, σα σύμμαχοι του ΝΑΤΟ. Αφήνοντας κατά μέρος την αντιαμερικανική και πατριωτική υστερία της αριστεράς και τον ένθερμο φιλο-αμερικανισμό της δεξιάς εκείνο που προέχει σήμερα δεν είναι η ονομασία του συνασπισμού, αλλά να δούμε πάλι η μοίρα των δύο χωρών που "εξ αντικειμένου" ορίζει η ίδια η γεωγραφική τους θέση. Εδώ και δέκα τουλάχιστον χρόνια η Δύση έχει στρέψει με μεγάλη σοβαρότητα την προσοχή της στην Τουρκία, θεωρώντας σημαντικότερο το ρόλο της απ' αυτόν της Ελλάδας. Οι λόγοι είναι σχεδόν πασιφανείς:

α) Η Τουρκία είναι ακριβώς δίπλα στη Ρωσία. Τα σύνορά της αυτά παρουσιάζουν σημαντικά "πλεονεκτήματα": είναι κοντά στα Δαρδανέλια, τη μοναδική διέξοδο της Ρωσίας στη Μεσόγειο και το Αιγαίο, κοντά στην Κασπία όπου η Ρωσία έχει σημαντικές ποσότητες πετρελαίου, κοντά στο Μπακινιάουρ που είναι εγκατεστημένο το ρωσικό διαστημοδρόμιο. Ας μην ξεχνάμε εξάλλου την κατασκοπευτική σημασία της βόρειας περιοχής της Τουρκίας που με τόση επιμέλεια φροντίζει να εκμεταλλεύεται η Δύση.

β) Κοντά στο Ιράν και το Ιράκ. Η επιρροή της Τουρκίας στην περιοχή αυτή είναι συνεχώς αυξανόμενη αφού τουρκικές ταξιαρχίες έχουν εγκατασταθεί στο Ιρακινό έδαφος για να "διευκολύνουν" τον έλεγχο των Κούρδων αυτονομιστών που αποτελούν διεθνές πρόβλημα (6-8 εκατομμύρια είναι στην Τουρκία, 5,5 εκ. στην Περαία, 3 εκ. στο Ιράκ, 500.000 στη Συρία και 300.000 στη Ρωσία). Επιπλέον αν σπάσει το μέτωπο του Σαντάμ Χουσεϊν στη Βαασόρα, η Τουρκία θα επέλθει αμέσως για να προστατεύσει τις πετρελαιοπηγές του Κιρκούκ στο Β. Ιράκ που είναι οι μόνες που συνδέονται με τη Μεσόγειο (οι άλλες δύο είναι κλειστές, η μία λόγω του πολέμου και η άλλη απ' το 1947).

γ) Κοντά στη Συρία που παίζει το ρόλο της Ρωσίας στη Μέση Ανατολή.

δ) Κοντά στο Λίβανο. Οι εκεί επιχειρήσεις υποστηρίχτηκαν άμεσα από μέρους της ανοίγοντας στο ΝΑΤΟ τη βάση ανεφοδιασμού που βρίσκεται στα Άδανα, κάτι που δεν είχε κάνει ούτε το '67 ούτε το '73.

ε) Κατέχει τη μισή Κύπρο και μάλιστα το τμήμα εκείνο που είναι στραμμένο προς τη Μ. Ανατολή.

στ) Το πεδίο βολής της φτάνει σε όλα τα πετρέλαια της Μ. Ανατολής κι αποτελεί άλλον ένα χωροφύλακα μαζί με το Ισραήλ στην περιοχή αυτή.

Αντίστοιχα η γεωπολιτική θέση της Ελλάδας έχει υποβαθμιστεί σημαντικά γιατί:

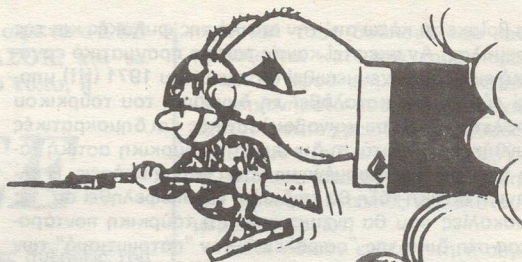
α) ο χρόνος επέμβασης του ΝΑΤΟ απ' την Ελλάδα είναι αρκετά μεγάλος σε μια πιθανή αναμέτρηση των δύο υπερδυνάμεων.

β) Αν και τα περισσότερα νησιά του Αιγαίου είναι ελληνικά, ο ρόλος τους είναι υποβαθμισμένος και υποσκελισμένος απ' το τουρκοκρατούμενο μέρος της Κύπρου.

γ) Αν και η Ελλάδα συνορεύει με χώρες του Ανατολικού Μπλοκ (Βαλκάνια), απ' τη στιγμή που η Ρωσία στρέφει το ενδιαφέρον της στις βόρειες χώρες της Ευρώπης (Αγγλία, Δυτ. Γερμανία), τα Βαλκάνια στο σύνολό τους, από άποψη γεωπολιτικού ενδιαφέροντος έρχονται σε δεύτερη μοίρα. Και για το Ανατολικό και για το Δυτικό Μπλοκ. Τα πράγματα βέβαια θα ήταν διαφορετικά αν η Ελλάδα ήταν εξάρτημα της Ρωσίας κάτι που ήθελε αλλά δεν μπορούσε να αποκτήσει ο Στάλιν με τα γνωστά παζαρέματα και ξεπουλήματα που ακολουθούσαν τη λήξη του πολέμου.

8. Αυτό ο στρατηγικός προσανατολισμός της Δύσης προς την Τουρκία βρίσκει δυσανεκτή την Ελλάδα γιατί είναι αναγκασμένη να υποστηρίξει ουσιαστικά μόνη της τη θέση της. Πολλοί θα θεωρούσαν ότι η Ρωσία θα στέκονταν δίπλα της σαν "φυσικός" αντίπαλος των ΗΠΑ. Αλλά η θέση της Ρωσίας είναι λεπτή (sic!!). Μια ανοικτή επίθεση στην Τουρκία θα επιδείνωε τις σχέσεις μεταξύ τους κατανοώντας έτσι πλήρως το δυναμικό ρόλο που κατέχει η Τουρκία σε σύμμαχος του ΝΑΤΟ δίπλα στα σύνορά της. Γι' αυτό όχι μόνο για την Κύπρο δεν πρόκειται να πει ανοιχτά κουβέντα αλλά τουναντίον σιωνιγρά θα δέχεται όσα γεγονότα επιβάλλει η τούρκικη εξουσία εφόσον βέβαια κι αυτή από μέρους της δεν επεμβαίνει άμεσα σ' ότι κάνει η Ρωσία, κρατώντας δηλαδή ανάλογη στάση. Εξάλλου ο "μακαρίτης" Μπρέζνιεφ φάνηκε να ικανοποιείται προσωρινά από τη χούντα του Εβρέν, "αρπάζοντας το κόκαλο" που του πέταξε ο δεύτερος, όταν απειλούσε τη Δύση ότι θα ζητήσει βοήθεια εξ ανατολών αν δε δειξει το απαιτούμενο ενδιαφέρον για την Τουρκία. Οι οικονομικές συμφωνίες μεταξύ Τουρκίας-Ρωσίας και οι θερμές χειραψίες Εβρέν-Τσαουσέσκου ξεσκεπάζουν το θέατρο που παίζουν οι υποστηρικτές των "ανθρώπινων δικαιωμάτων", που όσο ψέμα κρύβουν μέσα τους σα λέξεις που προφέρονται από αφέντες άλλο τόσο ψεύτικα διατυμπανίζονται. (Σημ.: Για τη Ρωσία η Χούντα είναι πρόβλημα μόνον όταν υποστηρίζεται απ' την Αμερική. Ας όψεται η Πολωνία!!).

9. Η διαφορετική σημασία του στρατηγικού ρόλου των δύο χωρών τις φέρνει αντιμέτωπες και στον οικονομικό συναγωνισμό. Δεν είναι τόσο η ανταγωνιστική υποδομή που έχουν, η Ελληνική είναι σαφώς ανώτερη, όσο οι επιλογές και τα αβαντάζ των δύο αρχουσών τάξεων. Η επιλογή της Ελληνικής αστικής τάξης είναι η εκμετάλλευση των ιδίων πόρων που σημαίνει στροφή προς τις δανειοδοτήσεις από ξένες τράπεζες και έλεγχος των ξένων επενδύσεων. Η επιλογή της Χούντας είναι μια κλασική στροφή προς τα δάνεια και τις επενδύσεις από ξένα κεφάλαια, με ταυτόχρονη αύξηση του εμπορικού της ρόλου στη Μ. Ανατολή κύρια, σε μεσάζοντα των ξένων πολυεθνικών. Κι ενώ η Τουρκία πετυχαίνει τους στόχους της με εντυπωσιακό τρόπο λόγω της "σταθερότητας" που επιβάλλουν τα όπλα της Χούντας, η Ελλάδα έρχεται αντιμέτωπη με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο αφού οι όροι που επιβάλλει διατα-

ρассουν την πολιτική της σταθερότητα. (Σημ.: Μερικοί όροι είναι: μείωση των κοινωνικών παροχών, αύξηση της ανεργίας και του πληθωρισμού, μείωση του μισθού του εργάτη. Μαζί με τους όρους αυτούς ας ληφθούν υπόψη και οι ήδη χαμηλές παροχές που υποτίθεται ότι δόθηκαν αυξημένες με τη γελοία Α.Τ.Α.) Ακόμη τα κεφάλαια της Ελλάδας είναι αναγκασμένα κατά ένα μεγάλο ποσοστό, που αναλογικά είναι το δεύτερο στο ΝΑΤΟ, να απορροφούνται απ' τις αμυντικές δαπάνες λόγω τουρκικής απειλής, κάτι που μειώνει σημαντικά τις επενδυτικές της ικανότητες και κατά συνέπεια δυσχεραίνει την ευκινησία των Ελληνικών αφεντικών. Αλλά και στο εξωτερικό οι συνθήκες δεν είναι αισιόδοξες. Αφενός δεν μπορεί να τεθεί θέμα ανταγωνιστικότητας των ελληνικών προϊόντων στη Δύση, αφεντέρου υπάρχει σταθερή μείωση των εξαγωγών στις αγορές προς τη Μ. Ανατολή, αφού η Τουρκία αποδείχεται καλός μεσάζοντα των δυτικών προϊόντων.

10. Παρόλο που σήμερα η Αμερική και η Δύση κύρια χορηγούν αφειδώς τα κεφάλαιά τους στην Τουρκία, δεν παύουν να υπάρχουν σωρείες αντιφάσεων για τις οποίες προς το παρόν δεν φαίνεται να υπάρχει διέξοδος. Και πιο συγκεκριμένα:

Η Τουρκία ενώ προσπαθεί να αποκτήσει καλές σχέσεις με τις Αραβικές χώρες δέχεται απ' αυτές σημαντικές πιέσεις να σταματήσει να βοηθάει το Ισραήλ στις επεκτατικές του βλέψεις. Αυτό όμως δε μπορεί να το κάνει γιατί θα βρεθεί αντιμέτωπη με τα αμερικάνικα θησαυροφυλάκια.

Ενώ η Γερμανία της στέλνει σημαντική οικονομική βοήθεια, συγκρούεται μαζί της πάνω στο θέμα των μεταναστών. Ενώ η Γερμανία θέλει να τους επαναπαρίσει μη μπορώντας να τους απορροφήσει, η Τουρκία θέλει να τους αυξήσει. Αυτή τη στιγμή υπάρχουν στη Γερμανία 2.000.000 τούρκοι μετανάστες.

Με τη συμμαχική Γαλλία βρίσκεται αντιμέτωπη στο θέμα των Αρμενίων, που κατ' επανάληψη έχουν δολοφονήσει τούρκους διπλωμάτες. Κι εδώ δεν υπάρχει λύση γιατί αν η Γαλλία αποφάσιζε να τους κυνηγήσει ανοικτά τότε θα αντιμετώπιζε μια πιθανή εξάπλωση περισσότερων και συχνότερων τρομοκρατικών ενεργειών κάτι που με κανένα τρόπο δεν το θέλει.

Σ' αυτές τις αντιφάσεις η Ελλάδα παίζει και θα παίζει το δικό της παιχνίδι, ενισχύοντας κάθε εχθρική αντιμετώπιση προς την Τουρκία, επιδιώκοντας τη μετατροπή των διαταγμών σε αρνητική στάση. Η Ελληνική διπλωματία έχει να κάνει πολύ δουλειά στις παρασκηνιακές εξελίξεις (!!).

11. Η αντίθεση της Ελλάδας με το στρατιωτικό νόμο της Τουρκίας δεν είναι μόνο θεατρνιοσμός για την ιδεολογική στήριξη της δημοκρατίας (του κεφαλαίου) αλλά μια κρυφή και πραγματική επιθυμία. Η επάνοδος της δημοκρατίας στην Τουρκία (λίγο απίθανο βέβαια) θα έλυσε τα χέρια του εργατικού κινήματος που σήμε-

ρα βρίσκεται κάτω απ' την απειλή της φυλακής και της κρεμάλας. Αν σκεφτεί κανείς πως το πραγματικό εργατικό εισόδημα έχει μειωθεί απ' αυτό του 1971 (!!!) μπορεί εύκολα να καταλάβει τη δυναμική του τούρκικου προλεταριάτου σε κοινοβουλευτικές και δημοκρατικές συνθήκες. Σ' αυτή τη δυναμική η τούρκικη αστική τάξη θα είναι αναγκασμένη να κάνει παραχωρήσεις. Η ελληνική αστική τάξη θα επιδιώξει να επωφεληθεί απ' τις δυσκολίες που θα αντιμετωπίσει η τούρκικη ποντάρωντας στη δική της "ασφάλεια", τον "πατριωτισμό" των μισθωτών δούλων της και στην πλήρη απομόνωση του τούρκικου εργατικού αγώνα στα εθνικά του σύνορα. Είναι ένας χυδαίος και κυνικός μακιαβελισμός με τον οποίο τα αφεντικά σ' ανατολή και δύση υποστηρίζουν (με τα λόγια βέβαια) οποιονδήποτε εργατικό αγώνα στη χώρα των αντιπάλων τους, αρκεί αυτός να μη γενικεύεται και να μη δημιουργείται ποτέ στην επικράτειά τους, έτοιμοι να καταπαράξουν τους αντιπάλους τους, πατώντας στις όποιες κατακτήσεις της προλεταριακής πάλης (π.χ. ΗΠΑ-ΠΟΛΩΝΙΑ).

Επιπλέον γι' αυτούς που πιστεύουν πως η δημοκρατική Ελλάδα βρίσκεται αντίθετη με την Τουρκία επειδή καταπατεί τα "ανθρώπινα δικαιώματα", MARTYRES είναι οι τούρκοι πρόσφυγες στις παράγκες του Λαυρίου, που το μόνο που κέρδισαν είναι ότι δεν κρεμάστηκαν, τίποτε άλλο!! Εδώ ας μην ξεχάσουμε κι αυτούς που απελάθηκαν.

12. Μήπως η Ελλάδα (τ' αφεντικά της) θα ήταν σήμερα υπέρ μιας εξέγερσης των τούρκων εργατών ενάντια στη Χούντα του Εβρέν; Απαντάμε με βεβαιότητα ΟΧΙ. Μια εξέγερση σήμερα στην Τουρκία, έστω με δημοκρατική εκδοχή, δε θα είχε το χαρακτήρα των ταρα-

χών σε ελεγχόμενες κοινοβουλευτικές συνθήκες. Κι αυτό γιατί στη δημοκρατία τα κόμματα έχουν την ευχέρεια να οργανώσουν τις εξουσίες τους πάνω στους εργάτες, ενώ στη Χούντα κάθε αναταραχή εγκυμονεί ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΑ γεγονότα που πιθανώς να τα επηρεάσει και η παράδοση του ένοπλου αγώνα των Τούρκων εργατών. Ας μην ξεχνάμε την αγωνία των κομμάτων το 1973 στην Ελλάδα που επιστράτευσαν όλες τους τις δυνάμεις για να σταματήσει η αυθόρμητη και επικίνδυνη γι' αυτά δράση των εξεγερμένων προκειμένου να επανέλθει ο "ομαλός πολιτικός βίος". Αυτά τα ανεξέλεγκτα γεγονότα τα έχει υπόψη της η αστική τάξη εξ ίσως πείρας και ιστορίας, και ενώ τα θέλει (αφού προκαλούν δυσκολίες στην Τουρκία) ταυτόχρονα τα φοβάται γιατί μπορεί να επεκταθούν και στο δικό της βασίλειο. Εξάλλου έχει υπόψη της ότι η άγρια καταστολή μιας πιθανής εξέγερσης μπορεί να οδηγήσει σε μια πολεμική σύρραξη (βλέπε Λήμνος) προκειμένου η Χούντα να αμβλύνει τις ταξικές αντιθέσεις και να επανασταθεροποιήσει την εξουσία της. Το πόσο σημαντική και επικίνδυνη είναι η αντίσταση του τούρκικου προλεταριάτου το διαπιστώνουμε κι απ' την προσοχή της Δύσης προς την Τουρκία που η οικονομική της ενίσχυση έχει σα στόχο: "μια οικονομικά ισχυρή Τουρκία, ικανή να αντιμετωπίσει τα κοινωνικά της προβλήματα, και επομένως σίγουρη για την πολιτική της σταθερότητα. (Γκένσερ: Υπουργός εξωτερικών της Δυτ. Γερμανίας 7-3-84)". Γι' αυτό όλες οι πέσεις της Ελλάδας για αποκατάσταση της Δημοκρατίας, δεν απευθύνονται στο τούρκο προλεταριάτο, αλλά στους θεματοφύλακες της δημοκρατίας του κεφάλαιου, που γνωρίζουν πολύ καλά τι σημαίνει "ομαλός πολιτικός βίος" και "πολιτική σταθερότητα" ιδιαίτερα σήμερα.

Σκέψεις πάνω στο θεατρικό έργο που ανέβασε πρόσφατα ο ΣΕΒ σε συνεργασία με τη ΓΣΕΕ και σε διασκευή ΠΑΣΟΚ, και το οποίο πήρε επάξια τόση έκταση στον ημερήσιο τύπο, ή

ΑΤΑ-ΕΓΣΣΕ

Πολύς λόγος για το τίποτα!

Είναι, ίσως, ό,τι θα μπορούσαμε να πούμε με δυο λόγια μια και είναι κοινή διαπίστωση όλων για την Α.Τ.Α. αν λάβουμε υπόψη μας πέρα από τη σκόπιμη φλυαρία της κυβέρνησης, του ΣΕΒ και της ΓΣΕΕ περί αυξήσεως 8,9% που φυσικά δε μας εξηγούν πώς προκύπτει —και επειδή η γλώσσα των αριθμών είναι αδιάφευκτη— ότι πρόκειται περί γελοίας αυξήσεως της τάξης των 20 μιλιά δραχμών!

Μια αύξηση, που δε μπορεί να λύσει ούτε καν το οικονομικό πρόβλημα των εργαζομένων αφού την ίδια στιγμή αυξάνουν με ιλιγγιώδη ρυθμό η ΔΕΗ-ΟΤΕ και τα περισσότερα από τα καταναλωτικά είδη πρώτης ανάγκης.

Λέμε ΟΥΤΕ καν το οικονομικό, μια και υπάρχουν προβλήματα που ούτε μπορεί, ούτε θέλει να λύσει ένα ημίμετρο τέτοιου σαν την ΑΤΑ, προβλήματα περισσότερο καυτά όπως οι απάνθρωπες συνθήκες δουλειάς που προξενούν τα εργατικά ατυχήματα, ο εξοντωτικός ρυθμός εργασίας, η αποξένωση του εργαζομένου απ' αυτό που παράγει, η άγνοια πώς θα το παράγει, σε τι ποσότητα και ποιότητα, πώς θα το διανείμει και πώς θα το καταναλώσει.

Πολύς λόγος για το τίποτα!

Είναι εύκολο βέβαια να λέγεται σαν διαπίστωση όταν εξετάζουμε τα πράγματα επιφανειακά γιατί αν τα εξετάσουμε σε βάθος θα καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι δε γίνεται ποτέ λόγος για το τίποτα. Ειδικά από τους νόμιμους εκπροσώπους και μοναδικούς υπεύθυνους αυτής της κρίσης, αυτούς που αποφασίζουν και διαλέγουν πριν από μας για μας, αυτούς που επευσεμένα προπαθούν να εφεύρουν διάφορα τέτοιου είδους ημίμετρα προκειμένου να αμβλύνθουν οι ταξικές αντιθέσεις. Γιατί όταν δεν υπάρχει "ομαλή και τακτική" προσαρμογή των μισθών, οι εργαζόμενοι μπορεί να προβάλλουν πιο προωθημένες διεκδικήσεις για να προστατεύσουν το εισόδημά τους

από τις απρόβλεπτες αυξήσεις του κόστους ζωής. Αυτό όμως έχει σαν άμεσο αποτέλεσμα να εμφανίζονται πληθωριστικές τάσεις από ενδεχόμενες αυθόρμητες υψηλές αυξήσεις μια και οι εργαζόμενοι δε γνωρίζουν; ούτε θα τους ενδιέφερε, το μέγεθος του πληθωρισμού. Έτσι πολλές φορές μπορούν να καταφέρουν να ξεπεράσουν οι αυξήσεις την παραγωγικότητα. Αυτό είναι που φοβάται το καπιταλιστικό σύστημα και κατά συνέπεια οι απανταχού εθνικές οικονομίες κι εκφράζεται διαμέσου των εκπροσώπων τους (κράτος, κυβέρνηση, αφεντικά, κόμματα) όταν όλοι από κοινού διαπιστώνουν ότι: "τα ψηλά μεροκάματα και οι μισθοί πρέπει να συνδιάζονται με ορισμένους παράγοντες οι οποίοι αυξάνουν την παραγωγικότητα.

Γι' αυτό χρειάζονται: επενδύσεις, τεχνολογική δόξα, η οργάνωση των επιχειρήσεων και η συμβολή του εργαζομένου, το κέφι του, η ζωντάνια του, η συμμετοχή του".

Βλέπουμε λοιπόν ότι χρειάζονται επενδύσεις, χρειάζονται δηλαδή μεγάλα κέρδη που μόνο σε βάρος των εργαζομένων μπορούν να αποκτηθούν. Για να γίνει τεχνολογική αλλαγή θα πρέπει να υπάρξει κάποτε το ανάλογο ελληνικό επιστημονικό υλικό (δεν είναι άραγε ο κυριότερος λόγος που σήμερα εξουθενώνουν τους μαθητές;) για να οργανωθούν οι επιχειρήσεις, να οργανωθεί δηλαδή ο τρόπος που θα εξοντωθούν οι εργαζόμενοι και φυσικά για να γίνουν όλ' αυτά δεν πρέπει ν' αντιτίθεται ο εργαζόμενος αλλά να συμμετέχει ενεργά προσφέροντας τη δημιουργικότητά του, το κέφι και τη ζωντάνια του, σα να λέμε με λίγα λόγια ένας καταδικασμένος σ' απαχονισμό όχι μόνο να φτιάχνει μόνος του την αγχόνη στην οποία θ' απαχονιστεί, αλλά να τη φιλοτεχνεί κιόλας με κέφι και ζωντάνια!

Μια κι είναι γνωστό ότι το σύστημα της μισωτής σκλαβιάς χρη-

σιμοποιεί τους δούλους όσο του χρειάζονται και μετά τους παραγκωνίζει αφού στη θέση τους βάζει μηχανήματα που ούτε δυσανασχετούν, ούτε χρειάζονται μισθούς, ούτε έχουν τη δυνατότητα απεργίας. Κάπως έτσι δε δημιουργήθηκαν μήπως οι στρατιές των εκατομμυρίων ανέργων;

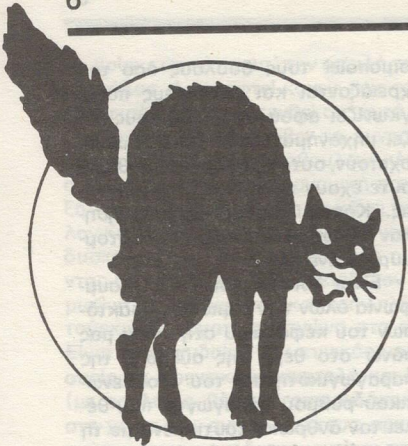
Είναι λοιπόν ενδεικτική η συμφωνία όλων των έμμισθων πρακτόρων του κεφαλαίου στη χώρα μας πάνω στο θέμα της αύξησης της παραγωγικότητας, του εξουθενωτικού ρυθμού παραγωγής που θέλει τον άνθρωπο ταυτισμένο με τη μηχανή που να δουλεύει έτσι που να μη σκέφτεται, να μην αισθάνεται, σαν ένα καλοκουρδισμένο ρομπότ.

Υπάρχουν πολλά παραδείγματα πάνω στα αποτελέσματα που έχει η εντατικοποίηση της παραγωγής από εκσυγχρονισμένες βιομηχανίες όπως της Τογυτα, στην Ιαπωνία, όπου οι χώροι εργασίας έχουν μετατραπεί σε στρατόπεδα και οι εργάτες σε στρατιώτες, τυπικά και ουσιαστικά, αν λάβει κανείς υπόψη τον ότι οι εργαζόμενοι φορούν στολές και καπέλα με τα σήματα της εταιρείας, φέρουν διακριτικά ιεραρχίας για ν' αναγνωρίζονται ευκολότερα (εργάτης, αρχιεργάτης, επιστάτης, τεχ. γραφείο, υπεύθυνος τμήματος κ.ά.), διαμένουν σε οικισμούς στο χώρο του εργοστασίου και κάνουν χρήση αδειών εισόδου-εξόδου και κατά τον ελεύθερο χρόνο τους, προτιμούνται οι ανύπαντροι και δεν έχουν τη δυνατότητα να διαμένουν με σύντροφο. Όσο για το δικαίωμα της απεργίας υπάρχει, μόνο που η παραγωγή δε σταματά μια και την αντίθεσή του ο εργαζόμενος τη δηλώνει φορώντας μια άσπρη κορδέλα στο χέρι, συνεχίζοντας τη δουλειά!

Πολύς λόγος για το τίποτα!

Κι όμως η ΕΓΣΣΕ που υπογράφηκε από το Δ.Σ. της ΓΣΕΕ και το ΣΕΒ με τη βοήθεια του κράτους και την ανοχή του κάθε εργαζόμενου, είναι ίσως η χρυσή αλυσίδα των αφεντικών που θα δέσει τα χέρια όλων των εργαζομένων αφού βοηθάει στην προσπάθεια για βελτίωση της παραγωγικότητας και γενικότερα την ανταγωνιστικότητα της οικονομίας τους, την ανταγωνιστικότητα των προϊόντων των ελλήνων καπιταλιστών.

Αφού προϋποθέτει τη θέσπιση απαιτούμενων μέτρων (νέες μέθοδοι, έλεγχος...) που θα περιορί-

ζουν ή θα συγκρατούν την άνοδο των μισθών μια και χαμηλότερο μεροκάματο σημαίνει χαμηλότερο κόστος παραγωγής.

Και σ' αυτό σημαντικό ρόλο έπαιξε το ευνουχισμένο γραφειοκρατικό όργανο των εργαζομένων η ΓΣΕΕ που από τη μια κατεβάζει τους εργαζομένους σε άσκοπους και ακίνδυνους για τ' αφεντικά περιπάτους μια και οι απεργιακές στάσεις και κινητοποιήσεις είναι παραγγελομένες και αφήνουν τα περιθώρια στις επιχειρήσεις να αυξήσουν την παραγωγή τις προηγούμενες μέρες ώστε να αποθηκεύσουν τέτοιες ποσότητες προϊόντων (stock) που να μη βάζουν σε κίνδυνο την επιχείρηση κατά τη διάρκεια της απεργίας και από την άλλη να έχει λόγο ύπαρξης η ΓΣΕΕ σαν τέτοια.

Βέβαια, θα μπορούσε αντί για Σύμβαση ο κάθε εργαζόμενος να αντιπαραθέσει την ατομική και συλλογική συγχρόνως δυναμική αντίσταση απέναντι στα αφεντικά. Μια και η μόνη σύμβαση είναι η ενότητα και ο αγώνας όλων των εργαζομένων για την ανατροπή κάθε συστήματος που τους θέλει σκλάβους και η οικοδόμηση μιας κοινωνίας δίχως σύνορα, δίχως αφέντες και δίχως δουλειά όπου η εργασία δε θάναι καταναγκαστική αλλά ευχάριστη απασχόληση. Σκοπός λοιπόν δεν είναι να γυρίσουν οι εργαζόμενοι στις γραφειοκρατικές οργανώσεις τους όπως θα ήθελε το κράτος αλλά η δημιουργία καινούργιων οργανώσεων που δε θα εμμένουν σε συνδικαλιστικά ψιχουλά και που θα γίνουν μοχλός για την καθολική ανατροπή του κράτους και του κεφαλαίου.

— Η ΑΥΤΟΔΙΕΙΘΥΝΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΘΑ ΓΙΝΕΙ Ο ΤΑΦΟΣ ΤΩΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΩΝ

Όσο υπάρχει καπιταλισμός θα υπάρχουν και άνεργοι

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΧΟΥΝΤΑΣ, οι κοινωνικοί και ταξικοί αγώνες των εργαζομένων αυξάνονται, είτε με τη μορφή των διεκδικητικών κινητοποιήσεων, είτε με τη μορφή υπόγειας αντίστασης (κοπάνες, πτώση της παραγωγικότητας). Έτσι έχουμε μια βελτίωση της αγοραστικής δύναμης των εργαζομένων η οποία, μαζί με την πτώση της παραγωγικότητας και την αύξηση των πρώτων υλών λόγω της παγκόσμιας κρίσης της καπιταλιστικής οικονομίας, αυξάνει το κόστος παραγωγής των ελληνικών προϊόντων. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να βρεθεί η Ελλάδα σε μειονεκτική θέση ως προς τις ανταγωνιστικές προς αυτήν χώρες στη διεθνή αγορά. Από την άλλη, η αύξηση του πάγιου κεφαλαίου (εργαλεία, μηχανές, αντικείμενα παραγωγής) σε κλάδους της βιομηχανίας μη ανταγωνίσιμους και επομένως μη κερδοφόρους, αναγκάζει την ελληνική αστική τάξη να κλείσει ή να περιορίσει τη δραστηριότητα των επιχειρήσεων αυτών, αφήνοντας τους εργαζόμενους σ' αυτές χωρίς δουλειά, και προσπαθεί να δανειστεί κεφάλαια για να τα επενδύσει σε κλάδους της βιομηχανίας που θα αποφέρουν το ανάλογο ποσοστό κέρδους που θέλει. Οι δύο όροι για την αναδιάρθρωση του ελληνικού καπιταλισμού, μείωση του κόστους παραγωγής των προϊόντων και χρησιμοποίηση νέων, πιο τελειοποιημένων μηχανών, σημαίνουν αύξηση της ανεργίας.

Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΜΕΡΙΣΜΟΣ εργασίας, με την ανάπτυξη της τεχνολογίας και την εφαρμογή της στην παραγωγική διαδικασία, απαιτεί ολοένα και πιο ειδικευμένο εργατικό δυναμικό, ενώ ταυτόχρονα με τη χρησιμοποίηση των μηχανών, αχρηστεύει και απομακρύνει από την παραγωγή χιλιάδες εργαζόμενους. Η εντατικοποίηση του ρυθμού εργασίας, που υμνούν όλα τα Δεξιά και Αριστερά κόμματα, σημαίνει ότι οι ίδιοι εργάτες, με τον ίδιο μισθό, παράγουν περισσότερα προϊόντα. Δηλαδή, έχουμε μείωση του πραγματικού μισθού και μείωση των θέσεων δουλειάς, ενώ μεγαλώνουν τα κέρδη των αφεντικών.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗ ΜΕΙΩΣΗ ΤΗΣ ΖΗΤΗΣΗΣ εργασίας που επιβάλλει η γενίκευση του αυτοματισμού, η ανάπτυξη της τεχνολογίας και η εντατικοποίηση του ρυθμού εργασίας, η προσφορά της εργασίας όλο και αυξάνεται. Αυτό οφείλεται:

- α) ΣΤΙΣ ΣΤΡΑΤΙΕΣ ΤΩΝ ΑΝΕΡΓΩΝ ΠΤΥΧΙΟΥΧΩΝ που δημιούργησε η μαζικοποίηση των Α.Ε.Ι.
- β) ΣΤΙΣ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ και των πολιτικών προσφύγων που γύρισαν πίσω.

γ) ΣΤΑ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ της νεολαίας (αποτυχόντες στις πανελλαδικές, απόφοιτοι λυκείου, γυμνασίου, φτωχοί φοιτητές κ.ά.) και των γυναικών που ο πληθωρισμός και η ακρίβεια τούς αναγκάζει να ψάχνουν για δουλειά.

δ) ΣΤΟΥΣ ΑΠΟΛΥΜΕΝΟΥΣ εργάτες των βιοτεχνιών και των μικροεπιχειρήσεων που διέλυσε ο ανταγωνισμός που επέβαλε ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής.

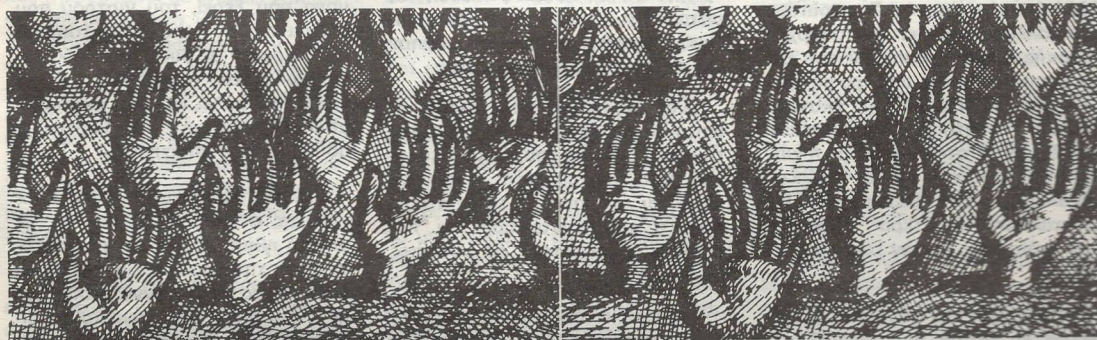
ε) ΣΤΙΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ των αφεντικών, για να αντιμετωπίσουν την οικονομική κρίση, που απολύουν, κλείνουν επιχειρήσεις ή χρησιμοποιούν ξένους εργάτες (ναυτιλία) αφήνοντας χωρίς δουλειά χιλιάδες εργαζόμενους.

Η ΑΥΞΗΣΗ του ποσοστού ανεργίας δεν οφείλεται στην κακή διαχείριση της οικονομίας από τη Δεξιά (όπως θέλει να μας πείσει το ΠΑΣΟΚ), αλλά στη συνεχή αναζήτηση των αφεντικών για περισσότερα κέρδη. Ο καπιταλισμός χρειάζεται τους ανέργους για την καλύτερευση της λειτουργίας του. Τα αφεντικά χρησιμοποιούν το συναγωνισμό των εργαζομένων για το ποιος θα δουλέψει, για να ριξουν τα μεροκάματα και να σπάσουν τις απεργίες. Επίσης χρησιμοποιούν το φόβο της απόλυσης για να καθυποτάξουν τους ταξικούς και κοινωνικούς αγώνες των εργαζομένων.

ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ, από τη φύση του πια, δε μπορεί παρά να αχρηστεύει όλο και περισσότερα κομμάτια του εργαζόμενου πληθυσμού, βγάζοντάς τα από την παραγωγή. Αδυνατεί να χρησιμοποιήσει την ποσότητα της κοινωνικά διαθέσιμης εργασίας που συνεχώς αυξάνεται, γιατί η ποσότητα της ζωντανής εργασίας που του είναι αναγκαία, συνεχώς μειώνεται λόγω της ευρείας χρησιμοποίησης στην παραγωγή των μηχανών και της εντατικοποίησης του ρυθμού εργασίας που επιβάλλει. Το ΠΑΣΟΚ λέει ψέματα όταν ισχυρίζεται ότι η καταπολέμηση της ανεργίας

θα συμβαδίσει με την οικονομική ανάπτυξη της χώρας. Η οικονομική ανάπτυξη, δηλαδή η ομαλή λειτουργία του μηχανισμού συσσώρευσης κεφαλαίου και η αύξηση των κερδών των αφεντικών θα συμβαδίσει μόνο με την αύξηση της ανεργίας. Η ανεργία θα πάψει να υπάρχει όταν θα πάψει να υπάρχει κι ο καπιταλισμός.

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΕΙ το κεφάλαιο είναι η τάση του να αντιμετωπίζει και να χρησιμοποιεί τους ανθρώπους σαν ύλη προς εκμετάλλευση, υποταγμένους στα κέρδη των αφεντικών και στο ρυθμό της μηχανής. Η εργασία είναι οργανωμένη με τέτοιο τρόπο ώστε να εξυπηρετεί τα συμφέροντα της εκάστοτε άρχουσας τάξης, χωρίς να προσφέρει καμιά ευχαρίστηση στον ίδιο τον εργαζόμενο, ενώ αντίθετα τον αλλοτριώνει. Το δικαίωμα στη δουλειά που αντιπαράθετε το ΚΚΕ και τα υπόλοιπα κόμματα ενάντια στην ανεργία είναι ολότελα αστικό. Δικαίωμα στη δουλειά σημαίνει δικαίωμα στη μίζερια, στην εξαθλίωση, στην εκμετάλλευση και την καταπίεση. Σημαίνει ότι δεχόμαστε και υποτασσόμαστε στο σύστημα της καταναγκαστικής εργασίας. Το να παρακαλάμε το κράτος να μας ελεήσει για να επιβιώσουμε (επίδομα ανεργίας), να μπορεί έτσι να μας εκμεταλλεύεται αργότερα, είναι ηλίθιο, στο βαθμό που μπορεί να το κάνει. Ο πρωταρχικός στόχος σήμερα δεν πρέπει να είναι μια "δίκαιη" κατανομή της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, αλλά η κατάργησή της, μετατρέποντας την καταναγκαστική εργασία σε ελεύθερη δημιουργική δραστηριότητα και ενοποιώντας την με τις άλλες κοινωνικές δραστηριότητες. Αυτή τη στιγμή περιθώρια εκλογής δεν υπάρχουν. Ή θα οξύνουμε την οικονομική κρίση μετατρέποντάς τη σε κοινωνική, προκαλώντας την κατάρρευση του καπιταλισμού και του βάρβαρου πολιτισμού του, ή θα συνεχίσουμε να ανεχόμαστε το δεσποτισμό του κεφαλαίου, αργοπεθαίνοντας στις ουρές των ανέργων, ζητιανεύοντας ένα κομμάτι ψωμί.

Έλεγχος γεννήσεων-Εκτρώσεις

ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ για την υπεράσπιση ή την καταπολέμηση των θεσμών γύρω από τον έλεγχο των γεννήσεων είναι ψεύτικο και ενισχύει την εξουσία αυτών που τους καθιέρωσαν ή τους συμφέρει η διατήρησή τους. Το δικαίωμα επιλογής ή όχι της μητρότητας είναι πρωταρχικό δικαίωμα κάθε γυναίκας.

Το κράτος όμως αντιμετωπίζει τους ανθρώπους μαζικά, σαν αναπαραγωγικά αντικείμενα. Κυρίως τις γυναίκες, γιατί αφενός βγήκαν πρόσφατα στην παραγωγή και αφετέρου γιατί η παραγωγή της εργασίας της στην οικογένεια είναι άμεσα συνδεδεμένη με το ρόλο της σαν αναπαραγωγική μηχανή και μητέρα. Έτσι ρυθμίζει τις γυναίκες αναπαραγωγικές ιδιότητες ανάλογα με τις ανάγκες τους, αφαιρώντας από τη γυναίκα το δικαίωμα ν' αποφασίζει αυτή πώς θα διαχειριστεί το κορμί της και τις δυνατότητές του.

Ο καπιταλισμός χρειάζεται την υπεραξία του εργάτη. Όσο περισσότερους εργάτες έχει στη διάθεσή του δηλ. όσο πιο μεγάλη είναι η στρατιά των ανέργων σ' αναζήτηση εργασίας, τόσο πιο εύκολα μπορεί να περιορίσει το μισθό των εργατών που εργάζονται. Ακόμα, σε περιόδους που πρέπει ν' ανταποκριθεί σε αυξημένη ζήτηση, του χρειάζεται αυξημένος αριθμός εργατών για να έχει επαρκή εργατική δύναμη.

Ο έλεγχος της γεννητικότητας του κόσμου, δίνει τη δυνατότητα στον καπιταλισμό να ικανοποιεί αυτού του είδους τις ανάγκες του. Αλλά όχι μόνον αυτές. Σε περίπτωση πολέμου πρέπει να υπάρχει επαρκής αριθμός κορμιών που θα τα χρησιμοποιήσει ως τροφή για τα όπλα του. Παιδιά δηλ. εκατομμυρίων εργατικών οικογενειών που έρχονται στον κόσμο με ή χωρίς τη θέληση των γονιών τους και μεγαλώνουν στη μιζέρια για να εξοντωθούν αργότερα "ηρωικά" στα πεδία των μαχών των καπιταλιστών.

Η ρύθμιση της γεννητικότητας μπορεί να φτάσει απ' την χαλαρή

προπαγάνδα μέχρι τον άμεσο έλεγχο. Εξαρτάται από παράγοντες ταξικούς, φυλετικούς κ.ά. Έτσι, στις χώρες του Τρίτου Κόσμου που ο υπερπληθυσμός είναι αιτία εξαθλίωσης, επιβάλλεται η χρησιμοποίηση αντισυλληπτικών, οι εκτρώσεις όχι μόνον είναι νόμιμες αλλά και υποχρεωτικές πολλές φορές. Όποιος συμβάλλει στη μείωση των γεννήσεων παίρνει δώρα. Αντίθετα, στις δυτικές χώρες η μείωση των γεννήσεων δημιουργεί πρόβλημα, μετατρέποντάς τες σε "κράτη γερόντων", απαγορεύονται οι εκτρώσεις, απαγορεύεται ή σαμποτάρεται η χρήση και διάδοση των αντισυλληπτικών μέσων, επιδοτείται η μητρότητα και αυξάνεται η προστασία της. Για παράδειγμα, στην Αμερική, μετά το Β' παγκόσμιο πόλεμο, θέλησε το κράτος απ' τη μια να στείλει πίσω στο σπίτι τις γυναίκες που το ίδιο είχε βγάλει στην παραγωγή πιο πριν για να καλύψει τις πολεμικές του ανάγκες, κι απ' την άλλη θέλησε να αποκαταστήσει τη μείωση του πληθυσμού. Εμφάνισε λοιπόν ρομαντικά "πρότυπα" οικογένειας, προπαγάνδισε αυτά τα "πρότυπα" που ψυχή τους ήταν η "σωστή" γυναίκα, με "θηλυκότητα", με τη συνείδηση του "καθήκοντος της μητρότητας", προστάτεψε αυτή τη μητρότητα, καταδίδε τη διάδοση των αντισυλληπτικών και άφησε την έκτρωση στην παρανομία.

Στο ανατολικό πάλι μπλοκ, οι αντισυλληπτικές μέθοδοι και οι εκτρώσεις, από την εποχή του Στάλιν και μετά, επιτρέπονται ή απαγορεύονται ανάλογα με τις κρατικές ανάγκες και δίνονται πριμ και "πάρσοςμη μητρότητας" σε γυναίκες με πολλά παιδιά.

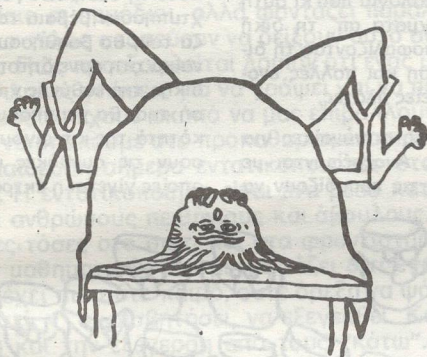
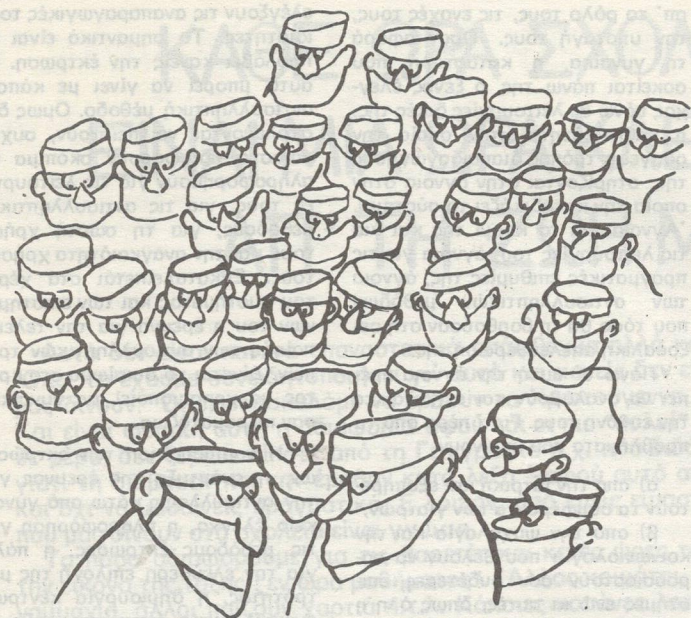
Σήμερα, σ' όλα τα αναπτυσσόμενα καπιταλιστικά κράτη, εκτός μερι-

κών εξαιρέσεων, οι εκτρώσεις είναι παράνομες. Κι αυτό για πολλούς λόγους. Απ' τη μια το κράτος δεν ξοδεύει τίποτα για κοινωνικές υποδομές για τη γυναίκα και το παιδί. Ούτε προσφέρει πληροφόρηση για τα αντισυλληπτικά μέσα έτσι ώστε να αποφύγει η γυναίκα μια ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη. Ούτε δίνει δυνατότητες στην ανύπαντρη γυναίκα που θέλει να κρατήσει το παιδί, να το κάνει.

Από την άλλη, εκτρώσεις γίνονται πολλές και η αγριότερη εφαρμογή της απαγόρευσής τους, δεν ξέρι που θα οδηγήσει την αγανάκτηση του κόσμου. Έτσι, επιτρέποντάς τες μισοπαράνομα, ελέγχει την αγανάκτηση, αφήνοντας ασφαλιστική δικλείδα στις διεκδικήσεις των λαϊκών τάξεων που ήδη έχουν τεράστιο πρόβλημα διαβίωσης και που χωρίς τη δυνατότητα για έκτρωση, δεν θα μπορούσαν να αποφασίσουν για το μέγεθος των οικογενειών τους.

Ακόμα, επιτρέπει σ' όλο αυτό το κύκλωμα των γιατρών να κερδίζουν εκατομμύρια απ' τις παράνομες εκτρώσεις, που έτσι γίνονται κάτω από συνθήκες ανεξέλεγκτες και συχνά άθλιες έως επικίνδυνες. Οι γιατροί αυτοί διαιωνίζουν το καθεστώς της παρανομίας σαμποτάροντας τα αντισυλληπτικά, που δεν είναι προσοδοφόρα, σαμποτάροντας την ίδια την έρευνα για τα αντισυλληπτικά, χρεώνοντας πανάκριβα κάθε έκτρωση. Διαιωνίζουν ακόμα το διαχωρισμό του επιστήμονα που ξέρι, του γιατρού που ανάγει και την πιο απλή λειτουργία του κορμιού σε δική του ειδικότητα, αφήνοντας τον ασθενή ή τη γυναίκα που θέλει να κάνει έκτρωση, απληροφόρητους, φοβισμένους, αδύναμους να απαιτήσουν.

Τέλος, το κράτος, απαγορεύοντας τις εκτρώσεις, ικανοποιεί την αστική ηθική που με τις απαγορεύσεις και την προσπάθεια "να φέρει τους νέους σ' ένα αγνό τρόπο ζωής", καταργεί στη γυναίκα το δικαίωμα στον έρωτα και στην ηδο-

νή, το δικαίωμα στην ανεξαρτησία, καλλιεργεί την παθητικότητά της, και τη φορτώνει με ενοχές. Κρυφά απ' την οικογένεια, κρυφά απ' όλο τον κόσμο, μεταφέρει τη ντροπή της στο ιατρείο, δέχεται και τις χειρότερες συνθήκες έκτρωσης, ένοχη μέσα της "γι' αυτό που έκανε". Καταπιέζει η ίδια τον εαυτό της να μη φωνάξει, να μη διαμαρτυρηθεί για την απάνθρωπη επέμβαση του κράτους πάνω στα πρωταρχικά της δικαιώματα.

Τελικά, με την απαγόρευση των εκτρώσεων, ο κρατικός μηχανισμός δεν έρχεται σε σύγκρουση και με την Εκκλησία που απ' τη

μια ξέρει το αυξημένο ποσοστό των εκτρώσεων κι απ' την άλλη αντιτίθεται σ' αυτές με το επιχείρημα πως πρόκειται για ανθρωποκτονία. Αυτό το επιχείρημα είναι και επιστημονικά και ηθικά αθεμελιωτό. Όπως έλεγε χαρακτηριστικά ο καθηγητής Monod σε μια δίκη του στη Γαλλία: "Η άποψη ότι ένα έμβρυο λίγων εβδομάδων μπορεί να είναι ένα ανθρώπινο ον, βασίζεται σε μια σύγκριση προμελετημένη, θα μπορούσα να την πω. Η έκτρωση δεν αποτελεί ανθρωποκτονία. Τόσο από βιολογική όσο και από ανθρωπολογική σκοπιά, είναι σφάλμα να το πιστεύουμε: η ανθρώπινη προσωπικότητα υπάρχει

μόνο απ' τη στιγμή που δημιουργείται το κεντρικό νευρικό σύστημα, η συνείδηση. Η απουσία της συνείδησης στο έμβρυο, δηλώνει πως δεν είναι ζωντανό ον". Έπειτα, ενώ το νευρικό σύστημα αναπτύσσεται κατά τον τρίτο μήνα, η λειτουργία του εγκεφαλικού του συστήματος αρχίζει ουσιαστικά, μόνο στο τέλος της εγκυμοσύνης.

Εξάλλου οι ηθικές αυτές απαιτήσεις εξαφανίζονται όταν σκεφτεί κανείς τη διαφορά πολιτικής που αφορά τον έλεγχο των γεννήσεων σε ανατολή και δύση. Αν η έκτρωση είναι ανθρωποκτονία, τότε γιατί, αυτό το ίδιο σύστημα, στην Ινδία π.χ. όχι μόνον προσφέρει τρανζίστορ στην κάθε γυναίκα που κάνει έκτρωση και στον κάθε άντρα που στεριώνεται, αλλά την επιβάλλει. Και η απαγόρευση των αντισυλληπτικών μεθόδων, σε τι έχει να κάνει με την απαγόρευση των εκτρώσεων; Μήπως ότι δε φέρνουν τόσα κέρδη στο κράτος και στους γιατρούς όσα οι εκτρώσεις; Μήπως γιατί, απ' την άλλη, δίνουν στη γυναίκα τη δυνατότητα ελέγχου της γεννητικότητάς της, της ίδιας της της σεξουαλικότητας!

Στην πραγματικότητα, θα μπορούσε κανείς να πει "απόπειρα ανθρωποκτονίας" την απαγόρευση των εκτρώσεων. Οι λύσεις που προσφέρονται στις γυναίκες που θέλουν να αποφύγουν μια ανεπιθύμητη μητρότητα, είναι ανάλογα με την οικονομική τους κατάσταση: για όσες έχουν λεφτά, μια παράνομη έκτρωση σε κάποιο ιατρείο ή κλινική. Για όσες δεν έχουν, μια φτηνότερη "λύση" σε "πρακτικές" ή "μαμές", με χίλιους κινδύνους για την υγεία και τη ζωή τους. Στη χειρότερη περίπτωση, χάπια που φέρνουν αποβολή, κολλικές πλύσεις με οξυζενέ ή άλλες ουσίες, υπόθετα ή αυτοσχέδια έκτρωση από την ίδια τη γυναίκα. Όλα πολύ επικίνδυνα για τη ζωή της.

Έγινε αρκετά φανερό γιατί ισχύει η απαγόρευση των εκτρώσεων σε όλα σχεδόν τα καπιταλιστικά κράτη, αν και το θέμα για τη νομιμοποίησή τους έχει τεθεί πάρα πολύ από γυναικεία κινήματα.

Στην Ελλάδα παρουσιάζεται η εξής ιδιαιτερότητα: ενώ το ποσοστό των εκτρώσεων είναι ιδιαίτερα αυξημένο (αναλογικά με τον πληθυσμό της έχει από τα μεγαλύτερα

ποσοστά εκτρώσεων στην Ευρώπη), ενώ οι παράνομες εκτρώσεις είναι άτυπο καθεστώς (τουλάχιστον 500.000 το χρόνο), δεν παρουσιάστηκε μεγάλη κίνηση για τη νομιμοποίησή τους. Οχιτική μόνο από περιθωριακές γυναικείες οργανώσεις (κυβέρνησης και αντιπολίτευσης) ενδιαφέρονταν για συνδικαλιστικές αλλαγές υπέρ της γυναίκας σε επίπεδο δουλειάς και στο νομικό τμήμα της οικογένειας. Πριν μερικούς μήνες, το ΠΑΣΟΚ ανάγγειλε την πρόωθησή ενός νομοσχεδίου για τη νομιμοποίηση των εκτρώσεων. Πιθανόν, η πολιτική σκοπιμότητα της ενέργειας αυτής, να ήταν ακριβώς η σφουγγυμέτρηση της αντίδρασης του κόσμου. Η αντίδραση αυτή ήταν μεγάλη, ιδιαίτερα από την πλευρά της εκκλησίας και των γιατρών. Γι' αυτό το νομοσχέδιο δεν προχώρησε και αγνοείται η τύχη του.

Το πρόβλημα των εκτρώσεων, όπως και κάθε πρόβλημα, δεν λύνεται με διεκδικητικά και μερικά αιτήματα. Οι αιτίες που διαωρίζουν την καταπίεση των ανθρώπων και ειδικά των γυναικών, δύο φορές πιο καταπιεσμένων απ' τους άντρες, είναι τα θεμέλια του υπάρχοντος κοινωνικού συστήματος, και μόνο με την ανατροπή του μπορούν να εξαφανιστούν. Έτσι, καμία κρατιστική κοινωνία δεν μπορεί να απελευθερώσει τα δύο φύλα

απ' το ρόλο τους, τις ενοχές τους, την υποταγή τους. Όσον αφορά τη γυναίκα, η καταστολή που ασκείται πάνω της, ο ξένος έλεγχος πάνω σε λειτουργίες δικές της, η παθητικότητα στην οποία την οδηγεί ο τρόπος διαπαιδαγώγησής της, στηρίζονται στην άγνοια στην οποία την καταδικάζει το σύστημα. Άγνοια για το κορμί της και για τις λειτουργίες του, άγνοια για τις πραγματικές επιθυμίες της, άγνοια των αντισυλληπτικών μεθόδων που τόσο θα τη βοηθούσαν στη σεξουαλική απελευθέρωσή της.

Πάνω σ' αυτή την άγνοια πρέπει να αναλάβουν και οι γυναίκες την ευθύνη τους. Γιατί πέρα από τα προβλήματα που μπαίνουν

α) από την ιατρική και εξυπηρετούν τα συμφέροντα των γιατρών,

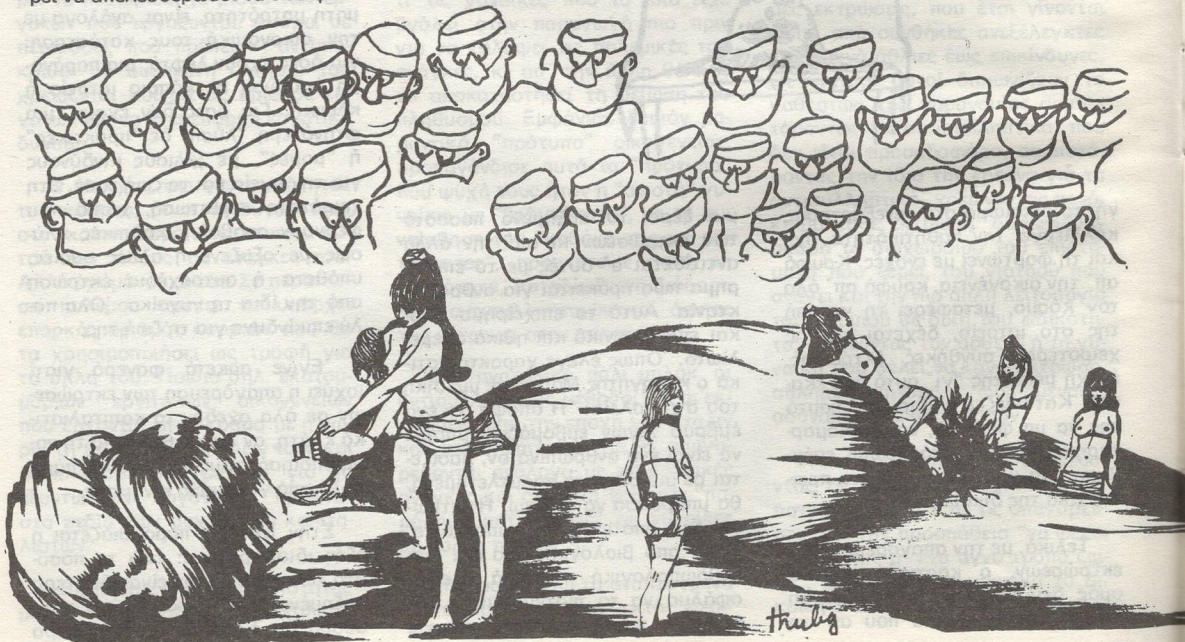
β) από την ψυχολογία και την κοινωνιολογία που θέλουν να παρουσιαστούν σαν ουδέτερες επιστήμες ενώ κι αυτές, όπως όλη η επιστήμη συνολικά, αποτελούν θεμέλιο λίθο του καπιταλιστικού συστήματος και σαν τέτοιες στοχεύουν στα δικά του συμφέροντα.

γ) απ' τη θεολογία που κι αυτή βλέπει τα πράγματα απ' τη δική της σκοπιά, εξασφαλίζοντας τη δική της διαίωνηση και πολλές ενοχές στις γυναικείες πλάτες,

φταίνε κι οι ίδιες οι γυναίκες για τη μοίρα τους. Ανατρέφονται με αντιλήψεις που τις εμποδίζουν να

ελέγξουν τις αναπαραγωγικές τους ιδιότητες. Το σημαντικό είναι να προλάβει κανείς την έκτρωση. Κι αυτό μπορεί να γίνει με κάποια αντισυλληπτική μέθοδο. Όμως δυσκολεύονται να πειστούν, συχνά μάλιστα διαφεροούν σκόπιμα να πληροφορηθούν για τις λειτουργίες τους, για τις αντισυλληπτικές μεθόδους, για τη σωστή χρήση τους και την αναγκαιότητα χρήσης τους. Εγκαταλείπεται στα χέρια του συστήματος και των επιστημόνων του η έρευνα για την τελειοποίηση των αντισυλληπτικών τρόπων. Δίνεται το δικαίωμα στο κράτος να χρησιμοποιεί τις γυναίκες σαν πειραματόζωα.

Η νομιμοποίηση των εκτρώσεων, η ανάπτυξη της έρευνας για την αντισύλληψη κάτω από γυναικείο έλεγχο, η πληροφόρηση για τις μεθόδους έκτρωσης, η πάλη για την ελεύθερη επιλογή της μητρότητας, η δημιουργία κέντρων αντισύλληψης, έκτρωσης, σεξουαλικής πληροφόρησης κάτω από τον άμεσο έλεγχο των ενδιαφερομένων, θα καλύτεψουν οπωσδήποτε τη θέση των γυναικών. Δε θα χτυπήσουν βέβαια το κακό στη ρίζα του, θα βοηθήσουν όμως τη γυναίκα στη συνειδητοποίηση και της δικής της ευθύνης για την καταπίεσή της, θα χτυπήσουν την παθητικότητα της και σίγουρα θα βελτιώσουν τις συνθήκες κάτω από τις οποίες γίνεται η έκτρωση.

ΚΑΘΕ ΩΡΑ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΩΡΑ ΚΛΕΜΜΕΝΗ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Αυτό δεν είναι κανένα επαναστατικό απόφθεγμα αλλά καθημερινό βίωμα του καθένα μας. Όλοι το έχουμε συνειδητοποιήσει γι' αυτό και κανείς δεν ενδιαφέρεται για τις "γνώσεις" που μας δίνουν. Όλοι παρακαλάμε να έρθουν τα Χριστούγεννα, το Πάσχα ή το Σαββατοκύριακο. Και είναι φυσική αυτή η αδιαφορία αφού και οι πιο "καλοί" μαθητές, αυτοί που διαβάζουν κάθε μέρα, δεν ξέρουν τίποτε από τη Γεωγραφία π.χ. που διδάχτηκαν πριν 3 χρόνια. Δεν ξέρουν γιατί τη διάβασαν και την έμαθαν κατά λέξη —αφού αυτό απαιτεί το σχολείο· ν' αποστηθίζεις και όχι να μαθαίνεις πραγματικά. Ε λοιπόν, όσο εμείς είμαστε ουτοπιστές άλλο τόσο και αυτό που μας δίνουν στα σχολεία είναι γνώση.

Το πόσο αδιαφορούμε για τις βαρετές και κενές ώρες των μαθημάτων φαίνεται καλά από την εικόνα της τάξης "εν ώρα μαθήματος". Άλλος κοιμάται, άλλος τρώει, άλλοι παίζουν SOS ή ναυμαχία, άλλοι παίζουν χαρτιά κ.τ.λ. Κάποιες κοπάνες λοιπόν απ' το σχολείο, μέσα στη χρονιά, ήταν απαραίτητες. Γι' αυτό και όλοι κάναμε μερικές.

Στις αρχές της χρονιάς όμως μας ανακοίνωσαν τη μείωση των απουσιών (από 75 σε 50). Η ενέργεια αυτή δεν ήταν ξεκάρφητη. Οι απουσίες δεν έχουν σκοπό να καταγράψουν απλώς πόσα μαθήματα έχασε ένας μαθητής ή να δείξουν το πόσο καλός μαθητής είναι. Αυτό υποστηρίζουν βέβαια οι αρμόδιοι, αλλά φαντάζει παράλογο αν αναλογιστούμε ότι οι εξετάσεις που δίνουμε στο τέλος σκοπεύουν να δείξουν αυτό ακριβώς, αν ένας μαθητής έμαθε αυτά που έπρεπε να μάθει. Πώς προεξοφλείται λοιπόν ότι ένας μαθητής με 51 αδικαιολόγητες απουσίες δεν έχει τις κατάλληλες γνώσεις για να γράψει και να περάσει την τάξη ενώ ένας με 50 τις έχει;

Οι απουσίες έχουν σκοπό να μας επιβάλλουν την πειθαρχία μέσω του φόβου καθώς αναγκάζομαστε να υπακούμε στο προκαθορισμένο πρόγραμμα του σχολείου.

Η εκπαίδευση σήμερα εντατικοποιείται· στα λύκεια με τις δέσμες, στα πανεπιστήμια με τα εξάμηνα. Η εντατικοποίηση είναι ένα μέσο καταστολής που χρησιμοποιεί το Κράτος για να δημιουργεί ανθρώπους πειθήνιους και άβουλους. Γιατί όταν κανείς χαλαρίζει 8 ώρες στο σχολείο και άλλες τόσες στο σπίτι και στα φροντιστήρια και λύνει μερικές χιλιάδες ασκήσεις φυσικής, χημείας, μαθηματικών και μεταφράζει ό,τι έγραψαν και δεν έγραψαν οι αρχαίοι ημών πρόγονοι, δεν έχει πια ούτε καιρό, ούτε όρεξη να ψάξει, να διαβάσει και να μάθει χρήσιμα πράγματα, να σκεφτεί, ν' αμφισβητήσει, να εξεγερθεί. Κι αυτό είναι που φοβούνται οι "πάνω", την αμφισβήτηση και την εξέγερση από τους "κάτω". Μέσα στα πλαίσια της εντατικοποίησης λοιπόν εντάσσεται και το μέτρο της μείωσης των απουσιών. Το μέτρο που εκτός απ' τις κοπάνες καταστέλλει τις "ενοχλητικές" αποχές που θα μπορούσαν ν' αποβούν επικίνδυνες για τη σχολική ησυχία, τάξη και ασφάλεια.

Ευτυχώς όμως για μας υπάρχουν τα δεκαπενταμελή που μας αντιπροσωπεύουν κι έτσι δεν φοβόμαστε τίποτε. (Αλήθεια, η σιγή ιχθύος που κράτησαν τα δεκαπενταμελή για τις απουσίες αντιπροσωπεύουν το μαθητή;).

Τίποτε κι από τις κομματικές νεολαίες· και από τις μεν και από τις δε. (Μα μήπως θα έπρεπε να περιμένουμε και τίποτε;)

Το ελεγχόμενο από το κράτος και τα κόμματα μαθητικό κίνημα έδειξε τις δυνατότητές του. Ξεκίνησε απ' το μηδέν και κατέληξε στο τίποτα.

Το πρόσφατο παράδειγμα με τη μείωση των απουσιών έδειξε καθαρά το πόσο επικίνδυνο είναι να εμπιστευόμαστε τις τύχες μας σε δεκαπενταμελή και σε κόμματα.

**ΜΑΘΗΤΕΣ ΞΥΠΝΗΣΤΕ!!!
ΜΑΣ ΚΛΕΒΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΑΝΤΙΔΡΑΜΕΙ
ΩΣ ΠΟΤΕ;**

Η εξάπλωση της βίας στα σχολεία της Ιαπωνίας: η εντατικοποίηση, αιτία εξέγερσης.

Πριν δέκα χρόνια, οι Γαπωνέζοι μπορούσαν να περηφανεύονται ότι είχαν τον μικρότερο δείκτη νεανικής εγκληματικότητας στον κόσμο.

Για πρώτη φορά, το Υπουργείο Παιδείας ενδιαφέρθηκε το 1975 για τα κρούσματα κλοπής σε καταστήματα με δράστες παιδιά καθώς και για το πρόβλημα της κλοπής ποδηλάτων. Ήταν τα πρώτα κρούσματα της εφηβικής δυσαρέσκειας, προάγγελος πολύ χειρότερων επεισοδίων. Στη συνέχεια, παρατηρήθηκε μια αύξηση της χρήσης ελαφρών ναρκωτικών και άλλων διεγερτικών στα σχολεία. Η πιο σοβαρή ήταν όμως η φάση που ακολούθησε η ξαφνική εξάπλωση της βίας στα γυμνάσια.

Το Υπουργείο Παιδείας δεν μπορεί να βρει απάντηση στα ερωτήματα σχετικά με τα αίτια της συμπεριφοράς αυτής

Ένα άλλο γεγονός που ανησυχεί υπερβολικά το Υπουργείο Παιδείας είναι ο όλο και μεγαλύτερος αριθμός κοριτσιών που παίρνει μέρος στα επεισόδια αυτά. Παλιότερα τάση απειθαρχίας και βίαιης συμπεριφοράς παρουσίαζε μονάχα μια μικρή μειονότητα αγοριών. Τώρα όμως εμφανίζονται ολόκληρες συμμορίες από αγόρια και κορίτσια που φαίνεται σαν να μην έχουν κανένα σεβασμό για την εξουσία. Δεν παρατηρούνται πια μεμονωμένα ξεσπάσματα, αλλά ομαδική δρά-

ση ενάντια στους αντιπαθητικούς καθηγητές ή συμμαθητές.

Θα μπορούσε κανένας να ισχυριστεί ότι σε μια κοινωνία που βρίσκεται σε μια φάση γρήγορης εξέλιξης όπως η κοινωνία της Ιαπωνίας τέτοια προβλήματα είναι παροδικά και παρατηρούνται στη μεταβατική φάση της αλλαγής των κοινωνικών δομών. Μπορεί ακόμη να κατηγορήσει κανένας και τα μέσα της μαζικής ενημέρωσης ότι συνεισφέρουν στην αλλοτρίωση των παραδοσιακών αξιών και επηρεάζουν τη νεολαία.

Παρ' όλα αυτά, όμως, το Υπουργείο Παιδείας δεν μπορεί να αποφύγει τις κατηγορίες που λένε ότι ένα μεγάλο ποσοστό της ευθύνης είναι δικό του. Τα τελευταία χρόνια το Υπουργείο Παιδείας κατέβαλε πολύ μεγάλες προσπάθειες για να ανεβάσει το επίπεδο των σπουδών σε όλες τις σχολικές βαθμίδες. Στην αρχή η εντατικοποίηση αυτή προκάλεσε μια μεγάλη αύξηση του ποσοστού των αυτοκτονιών των παιδιών στη δεκαετία του 1970. Ακολούθησε μια προσπάθεια από τη μεριά του Υπουργείου για να ελαττωθεί η πίεση που οδηγούσε στις αυτοκτονίες με αποτέλεσμα τη γρήγορη εξάπλωση της βίας στα σχολεία.

Μέσα στο 1983, το 94% των μαθητών των γυμνασίων θα προσπαθήσει να μπει στα λύκεια αν και η υποχρεωτική εκπαίδευση στην Ιαπωνία διαρκεί μέχρι τα 15 χρόνια. Για το λόγο αυτό, όλο

και περισσότεροι καθηγητές γυμνασίων θεωρούν ότι η μοναδική υποχρέωσή τους είναι να εξασφαλίζουν για τους μαθητές τους μια θέση σε ένα από τα καλύτερα λύκεια. Η πίεση αυτή είναι φυσικό να μεταδίδεται και στους μαθητές οι οποίοι έχουν φτάσει στο σημείο να παραδέχονται ότι "όποιοι κοιμάται πέντε ώρες έχει σίγουρη την αποτυχία, ενώ όποιος κοιμάται τέσσερις μόνο ώρες μπορεί να πετύχει στις εισαγωγικές εξετάσεις"

Σύμφωνα με μια έρευνα του Υπουργείου, τα σοβαρότερα επεισόδια βίαιης συμπεριφοράς με θύματα καθηγητές και συμμαθητές σημειώθηκαν σε περιοχές όπου ο πληθυσμός μεταβάλλεται συχνά και κυρίως στα προάστια των μεγαλουπόλεων της Ιαπωνίας. Σχεδόν όλα τα γυμνάσια έχουν μια δραστήρια επιτροπή από γονείς και καθηγητές που προορισμός της είναι η ανταλλαγή πληροφοριών ανάμεσα στο σχολείο και το σπίτι και είναι χαρακτηριστικό το ότι τα περισσότερα κρούσματα βίας παρατηρήθηκαν στις περιπτώσεις που η δραστηριότητα της επιτροπής είχε ατονήσει.

Οι περισσότερες ταραχές παρατηρούνται συνήθως την τελευταία σχολική μέρα όταν οι μαθητές αισθάνονται την παρόρμηση να εκφράσουν κάποιο καταπιεσμένο συναίσθημα μνησικακίας. Το Υπουργείο Παιδείας υπολογίζει ότι την περσινή χρονιά η αστυνομία αναγκάστηκε να επέμβει στο ένα δέκατο περίπου των σχολείων της Ιαπωνίας για να προστατεύσει το προσωπικό στη διάρκεια της τελευταίας μέρας του σχολείου

Παρ' όλα αυτά, όμως, όσο εξακολουθεί να ισχύει το σημερινό εκπαιδευτικό σύστημα δεν φαίνεται να υπάρχουν ελπίδες ότι θα ελαττωθούν τα κρούσματα της βίας.

(Αποσπάσματα από την εφημερίδα "Θεσσαλονίκη", 26-2-1983).

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΞΑΓΓΕΛΙΑ

προς τα εναπομείναντα ορφανά των καταλήψεων του 1979, τα ανυποψίαστα θύματα των πανελληνίων εξετάσεων, και το χρονοδιάγραμμα της φθοροποίησης τους!

Οι "ελεύθερες" μεταφορές ήδη κατοχυρώθηκαν στη συνείδηση των φοιτητών αφού επικυρώθηκαν απ' το ιερατείο των καθηγητών τους, σημειώνοντας ότι οι τελευταίοι, σαν ανώτερη εξουσία, επωμίστηκαν τις ευθύνες αυτής της απόφασης αφήνοντας στους πρώτους τον διακανονισμό της εύρυθμης εκτέλεσής της. Μαζί με τις "ελεύθερες" μεταφορές όμως εισάγεται και ο νέος νόμος-πλαίσιο εκσυγχρονισμού των ΑΕΙ που εκδημοκρατικοποιεί και ταυτόχρονα εντατικοποιεί τους νέους φοιτητές. Είναι η πρώτη φορά που εισάγονται στα ελληνικά πανεπιστήμια δύο διαφορετικοί νόμοι ταυτόχρονα, νόμοι που αποκαλύπτουν τη διαφορετική (νέα) σύνθεση του φοιτητικού στρώματος.

Χωρίς να είμαστε κι ούτε να θέλουμε να γίνουμε "προφήτες" περισσότερο απ' όσο η ίδια η εποχή μας το επιτρέπει, προσπαθούμε να σκιαγραφήσουμε τη νέα κατάσταση που γεννιέται στα Πανεπιστήμια μέσα απ' την ίδια τη διαδικασία της ανάπτυξής της. Είναι τα νέα γεγονότα που εισβάλλουν στη ζωή του Πανεπιστημίου πάνω στα οποία αυτή ρυθμίζει την εξέλιξή της.

Η ΝΕΑ ΣΥΝΘΕΣΗ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΚΑΙ Η ΝΕΚΡΟΤΟΜΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΓΕΝΙΩΝ

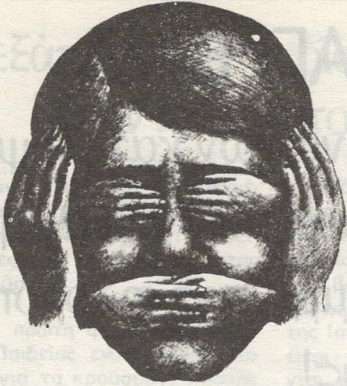
Για να μπορέσουμε να κατανοήσουμε τη στάση των νέων φοιτητών θα ήταν παράλειψη και αποτυχία αν δεν αναφέραμε, όσο πιο συνεκτικά γίνεται, την καταβολή τους και την πορεία που αυτή ακολούθησε μέσα σε μια δεκαετία ('74-'84). Είναι η δεκαετία μέσα στην οποία οι φοιτητές δημιουργούν τις γενιές τους, σηματοδόμενες από εκείνα τα γεγονότα που αποτέλεσαν αφηγήρια των αγώνων τους.

Η γενιά μετά το Πολυτεχνείο που, χρόνο με το χρόνο, χρεωκόπησε αφήνοντας πίσω της μόνο "καλές αναμνήσεις", άφησε να πιστευτεί προς στιγμήν πως οι φοιτητές μπορούσαν να μετατραπούν σε φορέα επαναστατικών αλλαγών, σε "πρωτοπορία" δυναμική και ριζοσαστική. Ήταν μια τάση που δεν ενισχυόταν μόνο απ' τα γεγονότα του Πολυτεχνείου, αλλά κι απ' τα γεγονότα που, πέντε χρόνια πριν (1968), έφεραν τη φοιτητική νεολαία στο προσκήνιο των κοινωνικών εξελίξεων της Ευρώπης, με επίκεντρο τη Γαλλία και την Ιταλία. Οι πάντες τότε (πλην της Δεξιάς, λόγω των ευθυνών της και της κοντόφθαλμης πολιτικής της) είχαν στρέψει τα βλέμματά τους στα Πανεπιστήμια, απ' τους αριστερούς μέχρι τους αναρχικούς. Αυτό όμως που κυριάρχησε μέσα στους φοιτητικούς κύκλους (πατριωτισμός, αντιδικτατορικό μένος, δημοκρατία, αντιφασισμός) δεν άργησε να κάνει φανερή την πραγματική του προοπτική. Μια προοπτική που, ενώ ο εργαζόμενος κόσμος την αμφισβητούσε ήδη στο δρόμο και στις συγκρούσεις με το κράτος, οι φοιτητές, επιβεβαιώνοντας τον διαχωρισμένο τους ρόλο, παρέμεναν εγκλωβισμέ-

νοι στις "υποθέσεις" τους. Έτσι μια ολόκληρη γενιά μετά από χρόνιους δισταγμούς που την κρατούσαν για 7 και 8 χρόνια στο Πανεπιστήμιο ανέλαβε ήδη χρέη γιατρού, καθηγητή, δημόσιου υπαλλήλου, υπουργού, στελέχους, ψυχιάτρου, δικηγόρου κ.τ.λ. (Όσοι πίστεψαν στους ΙΔΕΟΛΟΓΟΥΣ του Πολυτεχνείου, τώρα είναι στη δυσάρεστη θέση να υφίστανται την εξουσία του κάθε μαλάκα "ήρωα του '73". Πόσο άδικο άραγε έχει ο κόσμος όταν αποκαλεί τους φοιτητές τσογλάνια;)

Η γενιά των καταλήψεων του '78-'79 προσπάθησε ανεπιτυχώς να προσδιορίσει τον κληρονομημένο ρόλο της βάζοντάς τον υπό αμφισβήτηση. Ήταν μια προσπάθεια "αντεπίθεσης" των φοιτητών που για πέντε χρόνια προχωρούσαν με βήμα σημειωτόν, όταν ο εργατικός αγώνας με βήμα ταχύ τους ξεπερνούσε. Τα δεινά της δημοκρατίας και του εκσυγχρονισμού του κεφαλαίου οι εργαζόμενοι τα συνειδητοποιούσαν γρη-

γορότερα απ' ό,τι οι φοιτητές (Μαντέμ-Λάκκο, οικοδόμοι, Αγία Βαρβάρα, Πίτσος, AEG, αυθαίρετα...). Δεν έφταναν τα παλιά συνθήματα (έξω οι αμερικάνοι, εκδημοκρατισμός, λαϊκή κυριαρχία) για να εξηγήσουν τη νέα πραγματικότητα. Και μόνον όταν ο εκσυγχρονισμός χτύπησε την πόρτα τους (N. 815) ενεργοποιήθηκαν και αντιστάθηκαν. Όλος όμως ο αγώνας της ανασύστασης του ιδεολογικού τους μηχανισμού, εξελίχθηκε σε αγώνα από τους φοιτητές για τους φοιτητές. Παρ' όλες όμως τις αξιολογικές προσπάθειες του αμφισβητησιακού ρεύματος και κύρια του αναρχικού, που ενώ στην αρχή ήταν μικρό κατόπιν διογκώθηκε, η κυρίαρχη φοιτητική συνείδηση μπόρεσε και το υπερφαλάγγισε. Η έκρυθμη κατάσταση του '78 στα Πανεπιστήμια καταστάληκε κι απ' τα "μέσα" κι απ' τα "έξω". Απ' έξω η δεξιά κράδαινε τα ρόπαλα (MAT) κι από μέσα η αριστερά ύψωνε τα δικά της (KNAT). Το παιχνίδι που παίχτηκε στις πλάτες αυτής της γενιάς ήταν το κλασικό παιχνίδι της αριστεράς με τη δεξιά. Και αυτό το πολιτικό παιχνίδι ένευρε προς την πλευρά της πρώτης όχι μόνο γιατί αποσύρθηκε ο νόμος, αλλά και γιατί ό,τι τον ξεπερνούσε και διέλυε την αυθεντία της επιστήμης καταστάληκε, αποδυναμώθηκε και ηττήθηκε. Αυτή η γενιά, που δεν πρόλαβε να "ανασάνει" αφού η σημερινή εξουσία ζει από τη συντριβή της, είναι αναγκασμένη να στριμώχνεται για μια θέση, επικαλούμενη τους πάντες και τα πάντα, χρησιμοποιώντας, γλείφοντας. Στην καλύτερη περίπτωση, μόλις που καταφέρνει να επιβιώσει και, στη χειρότερη, βρίσκεται εκεί που ποτέ δεν φανταζόταν (βλέπε ταμιάς κινηματογράφου).

Η σημερινή γενιά είναι μια ιδιόρρυθμη γενιά. Αποτελείται από τ' απομεινάρια των καταληψιών και κυρίως απ' αυτούς που έπαιξαν το μικρότερο ρόλο και απ' τους εφορμούντες και "πειθαρχημένους" νέους των πανελληνίων εξετάσεων. Οι δυο αυτές φοιτητικές μάζες αποτελούν την πιο δύστροπη και μη οργανική συνύπαρξη μεταξύ παλιών και νέων φοιτητών. Φοιτητές που όχι μόνο έζησαν, αλλά και αντιστάθηκαν στην εντατικοποίηση, βρίσκονται ξαφνικά ανάμεσα σε νέους που καλλιεργήθηκαν για 4 και 5 χρόνια μ' αυτήν στο Γυμνάσιο και το Λύκειο. Αυτοί οι νέοι φαντάζονται προς το παρόν στην αριστερά ως "ονειρική κατάσταση". Κι αυτό γιατί, όταν το Κ.Κ.Ε. αναλάμβανε να πει: "πρώτοι στα μαθήματα, πρώτοι στους αγώνες" γινόταν καταφανέστατο τι έλειπε απ' τους κόλπους της αριστεράς. Όχι απλώς οι πειθαρχημένοι φοιτητές, όπως νομίζει η άκρα αριστερά, αλλά ικανά και ειδικευμένα ΣΤΕΛΕΧΗ. Ήταν ο πιο δημοκρατικός τρόπος για να καταλάβει τις

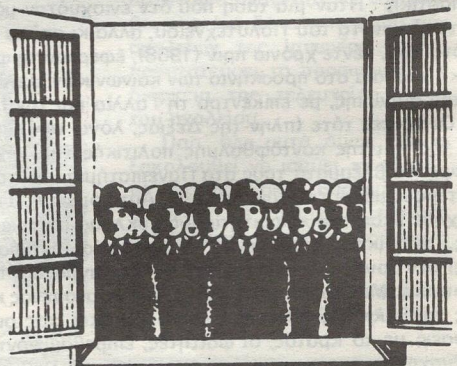
θέσεις των υψηλών σημείων της κοινωνικής πυραμίδας. Κι όπως διαπιστώνουν κι οι καθηγητές, οι καλύτεροι φοιτητές σήμερα είναι και οι καλύτεροι συνδικαλιστές. Το ότι οι αίθουσες ξαναέμισαν είναι αποτέλεσμα μιας μακροχρόνιας προσπάθειας την οποία η δεξιά επέβαλε και η αριστερά εφάρμοσε στην πράξη με την κατάλληλη διαπαιδαγώγηση της φοιτητικής μάζας.

Παρ' όλα αυτά, όμως, θα μπορούσαμε να ονομάσουμε την κατάσταση εκρηκτική για τρεις κυρίως λόγους: α) η σημερινή τακτική της εξουσίας, που παίρνει μαθήματα απ' την προηγούμενη, συνοψίζεται στο εξής: "Η εντατικοποίηση και ο εκσυγχρονισμός δεν επιβάλλονται πάντα, αλλά επιτυγχάνονται με τη μέθοδο της διαπαιδαγώγησης". Η πρακτική όμως εφαρμογή αυτής της τακτικής, ενώ έβρισκε πρόσφορο έδαφος στη μέση εκπαίδευση, στην Ανώτατη ήταν εχθρική και αποκρουστική. Επειδή όμως ο εκσυγχρονισμός του κεφαλαίου δεν περιμένει τις κυβερνήσεις να ετοιμάσουν τα πλάνα τους έπρεπε να βρεθεί οπωσδήποτε μια γρήγορη και μέση "λύση". β) Η "λύση" αυτή δημιουργεί έναν ανελέητο ανταγωνισμό μεταξύ των φοιτητών με δύο μορφές. Η μία είναι ο κλασικός βαθμολογικός ανταγωνισμός και η άλλη η νέα και η πιο επικίνδυνη μορφή, ο ανταγωνισμός μεταξύ παλιών και νέων φοιτητών, σαν αποτέλεσμα της διαφορετικής υποδομής που έχουν. γ) Η αντίσταση ενός εντατικοποιημένου ατόμου και μάλιστα νέου είναι αυθόρμητη, αρκετά ανεξέλεγκτη και δυναμική (βλέπε άρθρο: η εντατικοποίηση αιτία εξέγερσης). Κι ας μην ξεχνάμε ότι η βία των νέων σήμερα στην Ελλάδα είναι Λυκειακό φαινόμενο.

ΟΙ "ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ" ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΞΑΜΗΝΑ

α) Για να κρατήσουμε την στοιχειώδη τιμιότητα απέναντι στην αλήθεια.

Όταν ανακοινώθηκαν οι "ελεύθερες" μεταφορές, όλοι έδειξαν να ικανοποιούνται παρά την ασημαντότητα των διαφωνιών της άκρας αριστεράς (ελεύθερες μεταφορές για όλα τα έτη). Κι αφήνοντας τη φαντασία μας ελεύθερη, τους βλέπουμε στοιβαγμένους στις τουσάλες να κατουράνε απ' τη χαρά τους και μερικούς μάλιστα ούτε καν που να προλαβαίνουν. Κι αυτοί οι κύριοι βέβαια τήρησαν τον κανόνα "όταν τ' αφεντικά ικανοποιούν τους δούλους τους, αυτοί οφείλουν να σιωπούν". Πολλοί απ' αυτούς τους κυρίους, όμως, στις καταλήψεις του '79, όταν ακουγόταν το σύνθημα "άπειρες μεταφορές, μαζικές αντιγραφές" αυθόρμητα α-

πό δεκάδες στόματα, το θεωρούσαν ουτοπικό, προβokatόρικο, ονειρώξη, μάταιο και μέσα σ' αυτή τη θωήρησή τους προσάρμοσαν ανάλογα και την πρακτική τους δραστηριότητα. Και δεν είναι παράξενο, όλα γίνονται σ' αυτό τον κόσμο, που σήμερα το βλέπουν όχι μόνο πραγματοποιήσιμο, αλλά και αναγκαίο. Μόνο που σ' αυτούς τους κυρίους είμαστε αναγκασμένοι να υπενθυμίσουμε τούτο: ένα αίτημα αποσπασμένο απ' την εποχή που ανήκει και απομονωμένο απ' αυτή δεν αντιμετωμίζεται την εξουσία αν αυτό θέλει να πετύχει, και μάλιστα κάτω από ορισμένες συνθήκες την ενισχύει (συνθήκες τέτοιες που χρειάζονται αυτή την ενίσχυση). Έτσι είστε κι εσείς με τη σειρά σας αναγκασμένοι να διαπιστώσετε ότι οι "ελεύθερες" μεταφορές δεν είναι ούτε ουτοπικό, αλλά ούτε κι επαναστατικό, αίτημα αυτό καθαυτό. Γι' αυτό, αν τυχόν το θεωρήσατε κατάκτηση, στο μέλλον θα είστε αναγκασμένοι να παραδεχτείτε το λάθος των βεβιασμένων συμπερασμάτων σας.

β) Ο εξανδραποδισμός των παλιών φοιτητών.

Το ότι οι "ελεύθερες" μεταφορές δόθηκαν στους φοιτητές που μπήκαν στο Πανεπιστήμιο μέχρι το 1983 δεν είναι τυχαίο. Το μέτρο πάρθηκε για όλους εκείνους που εκπαιδεύτηκαν με το πρόγραμμα της δεξιάς. Το ΠΑΣΟΚ, εισάγοντας στα Λύκεια τις δεσμες, έβαζε ταυτόχρονα στόχο και την εφαρμογή των εξαμήνων στους φοιτητές που προήλθαν απ' αυτές τις δεσμες. Τι γίνεται όμως με τους παλιούς φοιτητές;

Όπως ειπώθηκε και προηγουμένως η γενιά των καταλήψεων δεν πρόλαβε να "ανασάνει", αφού η σημερινή εξουσία ζει χάρη στη συντριβή τους. Κι αυτή η γενιά σήμερα είναι σχεδόν ο μισός "πληθυσμός" του φοιτητικού κόσμου. Αυτή η αριθμητική τους δύναμη ήταν ένας ανασταλτικός παράγοντας για οποιοδήποτε μέτρο εντατικοποίησης. Για να αναχαιτιστεί η αντίστασή τους μια λύση φαινόταν δυνατή, οι "ελεύθερες" μεταφορές. Για πολλούς, ίσως φάνηκε περίεργο πώς το κράτος, χωρίς καμιά πίεση από τα "κάτω", χαρίζει ένα τόσο ριζοσπαστικό (;) μέτρο που καταργεί τα έτη; Αν λοιπόν δεν συμβαίνει αυτό, αφού το κράτος απ' τη φύση του ποτέ δεν σκέφτεται ριζοσπαστικά, ένα πράγμα τότε μπορεί να συμβαίνει: εφόσον δεν υπάρχουν μέλλον, οι φοιτητές μπορούν τουλάχιστον να χαρούν το παρόν. Και εξηγούμεστε:

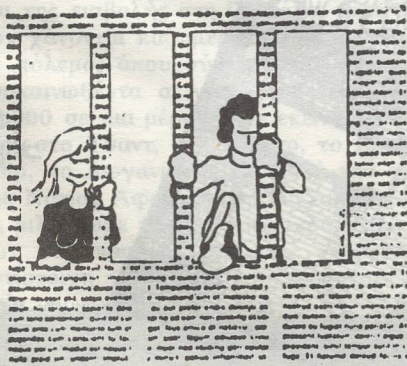
Ο επιταχυνόμενος κοινωνικός καταμερισμός εργασίας και η αύξουσα σημασία της εξειδίκευσης θέλει φοιτητές με Πανεπιστημιακή συνείδηση και μεγάλη

επιστημονική γνώση. Όταν όμως για χρόνια ολόκληρα επικρατεί μια οπισθοδρομική στασιμότητα σ' αυτό το επίπεδο, τότε οι επιστήμονες μόνο στο όνομα είναι τέτοιοι και η απορρόφησή τους γίνεται με τρομερή δυσκολία. Αυτή η στασιμότητα έκανε αναγκαστικά την προσφθρά των επιστημόνων τερατώδως μεγαλύτερη απ' τη ζήτηση, αφού η προσφερόμενη γνώση εθωαρείτο ξεπερασμένη απ' τις ανάγκες της ζητούμενης. Αυτό ήταν μια χρόνια πάθηση του ελληνικού καπιταλισμού, στην οποία από τη μια μεριά οι εργάτες τον πίεζαν να βάλει τα παιδιά τους στο Πανεπιστήμιο και απ' την άλλη, ενώ οι ανάγκες του επέβλελαν ένα γρήγορο ρυθμό και μια αξιοκρατική επιλογή, τα πλάνα ήταν οπισθοδρομικά και η αξιολόγηση των φοιτητών γινόταν με πολιτικά κριτήρια. Επιπλέον οι φοιτητές έδιναν μεγαλύτερη σημασία στον πολιτικό τους ρόλο απ' ό,τι στον επιστημονικό. Τα πολιτικά όμως οφέλη που αποκομίστηκαν απ' αυτή την κατάσταση έπρεπε να εναρμονιστούν με τις οικονομικές επιταγές που επέβαλε το ξεπέρασμα της κρίσης. Αυτό το ξεπέρασμα έπρεπε κατ' ανάγκη να υποσκελίσει και μάλιστα να εκτοπίσει το "κακό" παρελθόν. Αυτό σημαίνει πως η μάζα των φοιτητών με τις "ελεύθερες" μεταφορές οδηγείται χωρίς ενδοιασμούς στον επιστημονικό οκουπιδοτενεκέ, αφού οι ικανότητες της είναι περιορισμένες αποτελεσματικότητας. Το τραγικό εδώ είναι πως η μάζα που συνέβαλε στην άνοδο της αριστεράς σε πολιτικό λόγω διακυβέρνησης, η ίδια αυτή αριστερά τη γράφει στ' αρχίδια της. Δεν έχουμε καμιά πρόθεση να υποστηρίξουμε τους άμοιρους φοιτητές, νομίζουμε πως είναι άξιοι της τύχης τους. Θέλουμε απλά να καταδείξουμε για πολλοστή φορά πως το παιχνίδι με το κεφάλαιο και την εξουσία απαιτεί βαριά τιμήματα σ' οποιαδήποτε κοινωνική θέση κι αν βρίσκεσαι κι οποιαδήποτε πολιτική εξουσία υποστηρίζεις.

Συνεπώς, κύριοι της άκρας αριστεράς, πρέπει επιτέλους να μάθετε ότι το κράτος σήμερα δεν "γλείφει" τους φοιτητές για να δεχτούν τις "ελεύθερες" μεταφορές, αλλά απεναντίας τους τις επιβάλλει.

γ) Η αλληγορική σημασία των νέων μέτρων (ή με τρεις σμπάρους όλα τα τρυγόνια).

Τα τρία βασικά μέτρα που πάρθηκαν για τους φοιτητές (μεταφορές, εξάμηνα, συμμετοχή στη διοίκηση) είναι ουσιαστικά μέτρα που αφορούν τους νέους (άμεσα ή έμμεσα) και κυρίως αυτούς. Κατά πρώτο λόγο, μεταφέρουν μαζί και κατ' ανάγκη όλους τους παλιούς φοιτητές σε τετελεσμένα γεγονότα, που είτε το

θέλουν είτε όχι πάνε στο πτυχίο. Αφού λοιπόν εξουδετερώνονται σημαντικά εμπόδια, εγκαθιδρύουν τα εξάμηνα και την εντατικοποίηση στους νέους. Μια εντατικοποίηση όμως μπορεί να πετύχει μόνο αν υπάρχει και η ανάλογη συναίνεση απ' τα "κάτω". Έτσι τοποθετεί τους φοιτητές μέσα στη διοίκηση.

Η αδιαμαρτύρητα μαζική όμως μεταφορά στο πτυχίο επισημαίνει το γεγονός πως τίποτε πια δεν αξίζει στο Πανεπιστήμιο εκτός απ' την κατάκτηση του πτυχίου, αφού η "φοιτητική ζωή" και η "πολιτικοποίηση" είναι τετριμμένες και ξεπερασμένες αντιλήψεις και εξίσου μίζερες και ψεύτικες. Έτσι οποιαδήποτε κινητοποίηση μεταφέρεται χρονικά στην τελευταία αναμέτρηση των φοιτητών με τους καθηγητές στα πτυχιακά μαθήματα. Και θα είναι η πρώτη φορά που 30 με 40 χιλιάδες φοιτητές θα βρίσκονται ταυτόχρονα στο πτυχίο. Ο μεγάλος αυτός συνωστισμός θα συρρικνώνεται πιο πολύ απ' την οικογενειακή πίεση και την οικονομική της ανέχεια. Οι πιθανές αντιδράσεις χιλιάδων φοιτητών στα χρόνια αυτά θα βρίσκονται αντιμετώπιες όχι μόνο με τους καθηγητές, αλλά και με τους φοιτητές των εξαμήνων που θα έχουν καταλάβει ήδη σημαντικές θέσεις στη διοίκηση των Πανεπιστημίων. Μια τέτοια αναμέτρηση κανείς δεν μπορεί να προβλέψει πού θα καταλήξει, το σημαντικό όμως είναι πως σίγουρα θα υπάρχει.

ΤΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΚΑΙ Η ΝΕΑ ΤΑΞΗ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ

Σήμερα, το κεφάλαιο χρειάζεται ειδικούς και όχι γενικά και αφηρημένα επιστήμονες, αφού οι τελευταίοι απλώς κατέχουν τη θέση που πριν αρκετά χρόνια είχαν οι απόφοιτοι του Γυμνασίου, τηρουμένων των αναλογιών. Αυτή η πραγματικότητα έχει επηρεάσει τον φοιτητικό προσανατολισμό αφού από εκεί που απαιτούσαν περισσότερες σχολές τώρα απαιτούν να σταματήσουν να δημιουργούνται νέες πιο ειδικευμένες πριν απορροφηθούν αυτοί που υπάρχουν σε διαθεσιμότητα. Οι επιλογές όμως δεν διαθέτουν ευχέρεια χειρισμού. Ή θα επανέλθουν τα πράγματα στην παλιά κατάσταση ή πρέπει να επιταχυνθούν οι προσπάθειες που θα μας φέρουν κοντά στην 3η τεχνολογική επανάσταση. Το δι-

λημμα αυτό έρχεται να το θέσει επί τάπητος ο διεθνής ανταγωνισμός του κεφαλαίου που επιβάλλει πάντα σκληρούς όρους σε χώρες καθυστερημένης ανάπτυξης οι οποίες πρέπει να επιταχύνουν το ρυθμό τους για να μην καταποντιστούν. Γι' αυτό τα εξάμηνα δεν είναι τίποτ' άλλο από μια προσπάθεια προσαρμογής της επιστήμης στον νέο καταμερισμό εργασίας που ήδη προσανατολίζεται στην πληροφορική, τα κομπούτερες και την ορθολογικοποίηση του μανάτζμεντ (διοίκηση και οργάνωση των επιχειρήσεων). Στο τωρινό επιστημονικό υλικό επιχειρείται μια αξιολογική επιλογή σαν μόνη και δυνατή λύση. Αυτή η επιλογή βέβαια είναι προσωρινή και ήδη τροποποίησε την πρόσληψη των πτυχούχων που γίνεται σύμφωνα με το βαθμό κι όχι με τη σειρά προτεραιότητας. Δεν αποκλείεται όμως ν' αλλάξει κι αυτή με τη σειρά της αφού δεν θα είναι καθόλου παράξενο αν στα επόμενα χρόνια η πρόσληψη γίνεται με βάση το έτος εισαγωγής στα Πανεπιστήμια, με προτιμητέους βέβαια αυτούς που εισήχθησαν απ' το '84 και μετά. Συνεπώς αυτό που πρέπει να γίνει κατανοητό σήμερα είναι ότι ένα νέο στρώμα διαφαίνεται στον πανεπιστημιακό χώρο, που καλείται να ηγηθεί της νέας εκμετάλλευσης αναγκασμένο να εκτοπίσει ό,τι παλιό του εμποδίζει την πορεία. Όπως οι ειδικοί του ατμού εκτοπίστηκαν από τους ειδικούς του ηλεκτρισμού, έτσι και αυτοί με τη σειρά τους θα εκτοπίζονται συνεχώς απ' τους ειδικούς των ηλεκτρονικών κυκλωμάτων και της πληροφορικής. Με τη διαφορά ότι οι αριθμητικές αναλογίες έχουν αλλάξει και η σταδιακή αλλαγή των παλιών τεχνολογιών γίνεται σήμερα κάθετη, γι' αυτό κάθετα γίνεται και η αλλαγή του επιστημονικού ρόλου μέσα στην παραγωγή. Τα μεταπτυχιακά και το επίδομα ανεργίας ή θα είναι λύσεις για λίγους ή θα είναι πρόσκαιρη και αναποτελεσματική αντιμετώπιση.

Δεν μπορούμε να προσδιορίσουμε την αντίσταση, το μέγεθός της και το ποιόν της, στα χρόνια που θα έρθουν, γι' αυτό δεν θέλουμε να καταλήξουμε σε κάποια "πρέπει να γίνει...". Εκείνο μόνο που θέλουμε να επισημάνουμε είναι ότι:

"Αυτό που σήμερα μας τάζουν και μας υπόσχονται, αύριο γίνεται γέφυρα πάνω στην οποία πατούν τ' αφεντικά για να σώσουν το τομάρι τους απ' τον χείμαρρο της καταστροφής. Ας τους εκδικηθούμε."

ΠΥΡΗΝΙΚΑ ΟΠΛΑ

Τα αποτελέσματα της μαζικής ενημέρωσης

"Κανένα κακό απ' όσα λένε ότι λύνει ο πόλεμος δεν είναι τόσο κακό όσο ο ίδιος ο πόλεμος."

Ράσελ

Σήμερα όλοι γνωρίζουμε τους κινδύνους ενός πυρηνικού πολέμου γιατί τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, οι κρατικοί φορείς και διάφοροι οργανισμοί μας βομβαρδίζουν καθημερινά με σχετικές πληροφορίες. Αλλά ποια είναι τα αποτελέσματα όλης αυτής της κινδυνολογίας επάνω μας; Εκείνο που εμείς διαπιστώσαμε ανάμεσα στ' άλλα είναι ότι: έχουμε πάψει να θεωρούμε τον πόλεμο με συμβατικά όπλα άξιο λόγου εξ αιτίας αυτού του φόβου που μας έχουν προκαλέσει και είμαστε ευχαριστημένοι που οι μεγάλοι μας κάνουν τη χάρη και δεν χρησιμοποιούν τα πυρηνικά όπλα για μαζική καταστροφή ακόμα.

Έτσι σήμερα το τρομερό είναι ότι ανεχόμαστε τους πολέμους σε διάφορα μέρη του κόσμου χωρίς να εξεγερόμαστε ενάντια σ' αυτό κι έτσι ουσιαστικά μας κάνουν παθητικούς θεατές των πολέμων που γίνονται κι έχουν γίνει μέχρι σήμερα. Ξεχνάμε ότι από το 1945 και μετά έχουν γίνει, κυρίως στον τρίτο κόσμο, 135 πόλεμοι, από τους οποίους οι 50 την τελευταία δεκαετία κι έχουν εμπλακεί σ' αυτούς ογδόντα πέντε χώρες προκαλώντας μια απώλεια ζωών 25 εκατομμυρίων νεκρών και 100 εκατομμυρίων τραυματιών από το 1945 μέχρι το 1981. Κι όλα αυτά με τα "ακίνδυνα" τελειοποιημένα όπλα. Σ' αυτούς τους νεκρούς δεν υπολογίζουμε τις ανθρώπινες ζωές που έχουν χαθεί στη διάρκεια των 150 αματηρών πραξικοπημάτων, ούτε εκείνες του πολέμου των νησιών Φάκλαντ και της εισβολής στη Γρανάδα, ούτε εκείνες που χάνονται καθημερινά στον περσο-ιρακινό πόλεμο, όπου σύμφωνα με τα πολεμικά ανακοινωθέντα οι νεκροί υπολογίζονται σε 40.000 σε μια μέρα. Ούτε εκείνες που χάνονται στο Τσαντ, στο Λίβανο, το Ελ Σαλβαδόρ, το Αφγανιστάν και κατά την εισβολή της Νότιας Αφρικής στη Μοζαμβίκη. Για να μη μιλήσουμε για την τρομοκρατία των κρατών που προκαλεί χιλιάδες νεκρούς στην αντίστοιχη χώρα από τους εκάστοτε κρατίστες.

Θυμίζουμε ότι οι νεκροί του Β' παγκοσμίου πολέμου ήταν περίπου 40 εκατομμύρια.

Αλλά εκτός αυτού αν αναλογιστούμε τι καταστροφές προκαλούν τα σημερινά συμβατικά όπλα, που τα θεωρούμε "παιχνιδάκια" μπροστά στα πυρηνικά, δεν θα πρέπει να είμαστε και τόσο εφησυχασμένοι. Για παράδειγμα, οι οβίδες του θωρηκτού «New Jersey» του 6ου Αμερικάνικου στόλου που πέφτουν αυτή τη στιγμή στα ανυπεράσιστα χωριά του Λιβάνου ανοίγουν κρατήρα βάθους 80 μέτρων και καταστρέφουν την γύρω περιοχή σε ακτίνα ενός χιλιομέτρου, έχουν δηλαδή καταστροφική δύναμη λίγο μικρότερη από πύραυλο. Οι δε βόμβες Νατάλμ καταστρέφουν κάθε μορφή ζωής σε ακτίνα χιλιομέτρων. Έτσι σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να επαναπαυόμαστε και να μένουμε παθητικοί γιατί σε λίγο θα μας κάνουν, με την προπαγάνδα τους, έτοιμους να δεχτούμε κι έναν μερικό πυρηνικό πόλεμο.

Πρέπει να καταλάβουμε ότι παίζουν πάνω στις πλάτες μας ένα παιχνίδι που μόνον όλοι εμείς μπορούμε να το σταματήσουμε. Στο παιχνίδι αυτό περιλαμβάνονται και οι δήθεν συνομιλίες των διαφόρων μεγάλων. Το ότι μας δουλεύουν το αποδεικνύει η δήλωση του διευθυντή του Ινστιτούτου Ελέγχου των Εξοπλισμών των Η.Π.Α., Άντελμαν: "Οι διαπραγματεύσεις για τον περιορισμό των εξοπλισμών είναι ένα κόλπο που έπρεπε να χρησιμοποιήσουμε για να μαλακώσουμε τον Αμερικάνικο λαό και τους Ευρωπαίους συμμάχους και να αναλάβουμε την προπαγανδιστική πρωτοβουλία" ("Ποντίκι"). Βέβαια είναι περιττό να τονίσουμε εμείς ότι οι εκάστοτε ηγέτες δεν είχαν άγνοια για την φύση των συνομιλιών. Έτσι σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να αφήνουμε την τύχη μας στα χέρια τους, γιατί τότε είναι πιο φανερό ποια θα είναι η μοίρα μας.

Γι' αυτό πρέπει να έχουμε δυναμική απάντηση σε κάθε μορφή βίας της εξουσίας, είτε στρατιωτικής, είτε αστυνομικής, είτε της φυλακής, είτε του νόμου, είτε της μισθωτής σκλαβιάς. Η μόνη αποδεκτή βία είναι εκείνη των μαζών ενάντια σ' όλες αυτές.

Επανάσταση ενάντια στον πόλεμο και σε κάθε τι που τον αναγεννά.

Η ΕΥΘΥΝΗ ΤΗΣ Ο.Α.Π. ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΗΤΤΑ

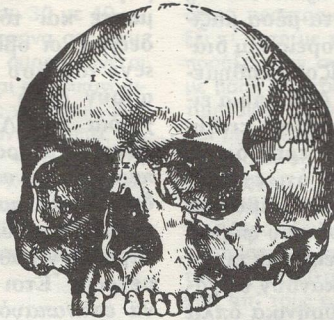
Λειτουργώντας παραδοσιακά και σε στιγμές που η κρίση μεταξύ Ισραηλινών και Παλαιστίνιων είναι πιο οξυμένη, η κατεστημένη ιταλική αριστερά προβάλλει στην ημερήσια διάταξη την αναγνώριση της Ο.Α.Π. (P.L.O.). Δημιουργώντας έτσι στους ανθρώπους την πεποίθηση μιας οργάνωσης που αντιπροσωπεύει τα συμφέροντα του παλαιστινιακού λαού. Μα τι είναι η ΟΑΠ; Τι ρόλο διαδραματίζει; Ποιες είναι οι ευθύνες της για την ήττα των Παλαιστίνιων;

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ "ΜΑΥΡΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ", 1970

Για να αποφύγουμε απαντήσεις που καταλήγουν σε αοριστολογίες ας αναλύσουμε τη στάση που κράτησε η ΟΑΠ σε μερικές σημαντικές στιγμές της ιστορίας της. Θα αρχίσουμε από τα γεγονότα του Σεπτεμβρίου 1970 (του θλιβερά γνωστού σαν μαύρου Σεπτεμβρίου) στη συνέχεια "του πολέμου των 6 ημερών" (Ιούνης 1967) κατά τον οποίο το Ισραήλ κατέλαβε τη Σιχζορδανία και τη Λωρίδα της Γάζας. Τουλάχιστο 200.000 Παλαιστίνιοι ήταν αναγκασμένοι να καταφύγουν στα μίζερα προσφυγικά στρατόπεδα που στήθηκαν στο Ιορδανικό έδαφος. Είναι ακριβώς αυτή η στιγμή της ανάπτυξης της παλαιστινιακής αντίστασης που επανδρώνεται με πολεμιστές ακριβώς των προσφυγικών στρατοπέδων.

Οι Παλαιστίνιοι προλετάριοι δημιουργούν στην Ιορδανία ένα πολύ δυνατό κίνημα όχι μόνο από στρατιωτική άποψη (το Μάρτιο του 1968 Παλαιστίνιοι απωθούν μόνοι τους μαζική επίθεση του Ισραηλινού στρατού), αλλά κι από πολιτική άποψη.

Οι Παλαιστίνιοι δημοσιεύουν εφημερίδες, ανοίγουν πολιτιστικά κέντρα, μπορούν έτσι να στηρίζονται πάνω σε μια μαζική βάση που δίνει τα συμφέροντά τους μ' εκείνα του Ιορδανικού προλεταριάτου. Αυτή η κατάσταση δεν ήταν δυνατόν να γίνει ανεκτή για καιρό από το μοναρχικό καθεστώς του Χουσεϊν που ήταν προσκολλημένο στους Αμερικάνους και φοβόταν μην ανατραπεί εξαιτίας μιας προλεταριακής αφύπνισης. Κατά τη διάρκεια της περιόδου από το 1968-70 καταγράφονται μια σειρά μικροεπεισοδίων μεταξύ του Ιορδανικού στρατού και των Φενταγίν. Είναι πια φανερό σ' αυτούς

τους μήνες ότι το Ιορδανικό κράτος προετοιμάζει με την υποστήριξη των Ε.Π.Α. μια αντιπαλαιστινιακή επίθεση που λύνει μια για πάντα το πρόβλημα, όμως οι διευθύνοντες την ΟΑΠ αρνούνται να συνειδητοποιήσουν την πραγματικότητα κι αντί ν' αναπτύξουν συνεργασία με το προλεταριάτο του Αμάν για να προετοιμάσουν την πάλη, εμμένουν να διακηρύσσουν την υπακοή τους απέναντι στη μοναρχία.

Στις 16 Σεπτεμβρίου 1970 ο Χουσεϊν ορκίζει καινούργια κυβέρνηση στρατιωτικών. Το γεγονός αυτό είναι σημάδι πως ο κανονισμός των λογαριασμών είναι κοντά, αλλά μ' ένα απίστευτο τρόπο οι Παλαιστίνιοι διευθύνοντες εξαγγέλλουν διαταγή, σύμφωνα με την οποία απαγορεύουν στους Φενταγίν να πυροβολήσουν εναντίον των Ιορδανικών στρατιωτών. Παρ' όλα αυτά η επιθυμία του λαού, Παλαιστινιακού και Ιορδανικού, για πάλη, φέρνει σε δυσκολία το στρατό του Χουσεϊν. Η λαϊκή στρατιωτική αστυνομία, έκφραση ηλίθια για το προλεταριάτο του Αμάν, εμποδίζει για μερικές ημέρες τον κανονικό στρατό να ημει στην πρωτεύουσα.

Με το πέρασμα των ημερών η αντίσταση παρακάμπτεται (δεν ηττάται;). Η τιμή του πλήρωσε ο πληθυσμός του Αμάν είναι τερά-

στια, τουλάχιστον 20.000 νεκροί. Στις 27 Σεπτεμβρίου υπογράφεται μια συμφωνία μεταξύ των δύο μερών στην οποία προδίδονται ολοκληρωτικά οι προσδοκίες των Ιορδανών προλεταρίων που τάχτηκαν στο πλευρό των Παλαιστίνιων με την ελπίδα να πετύχουν μια καλύτερη ευημερία των συνθηκών της μίζερης ζωής τους.

Ο ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟ ΛΙΒΑΝΟ

Ας περάσουμε τώρα στο 2ο επεισόδιο. Μετά από μια βαριά πολιτική παραστρατιωτική ήττα στην Ιορδανία, οι δυνάμεις του Παλαιστινιακού αντάρτικου μετακινούνται μαζί με μεγάλο μέρος των προσφύγων στο Λίβανο. Κι εδώ, φυσικά, η παρουσία 400.000 Παλαιστίνιων προσφύγων προκαλεί διάσπαση των πολιτικών ισορροπιών βλέποντας τους αστούς χριστιανομαρωνίτες σε θέση προνομιακή σχετικά με τη μικροαστική αραβική τάξη. Τα συνεχή σαμποτάζ που οι Φενταγίν επιχειρούν στην Άνω Γαλλιλία, σε Ισραηλινό έδαφος δηλαδή, έχοντας σαν αφετηρία τις βάσεις της ΟΑΠ στο νότιο Λίβανο δημιουργούν τον κίνδυνο να εμπλέξουν και το ίδιο το κράτος στη σύγκρουση της Μ. Ανατολής, πράγμα που η χριστιανομαρωνίτικη τάξη καταφέρνει να αποφεύγει πάντα. Τελικά κι εδώ η σύγκρουση είναι αναπόφευκτη. Ο θάνατος των 27 επιβατών ενός λεωφορείου γεμάτου με Παλαιστίνιους και Λιβανέζους δεν είναι παρά μια αιματηρή πρόφαση. Ο αγώνας αν και διακόπτεται, με ανάπαυλες που δεν καταλήγουν πουθενά, διαρκεί μέχρι το τέλος του Αυγούστου 1976. Σ' αυτό το διάστημα τ' αποτελέσματα της σύγκρουσης δείχνουν να ευνοούν τους Παλαιστίνιους και τη Λιβανέζικη αριστερά. Ακριβώς για να

εξορκίζει τον κίνδυνο, επεμβαίνει η Συρία κι έτσι αποφεύγεται η κατάρρευση της λιβανέζικης δεξιάς, αποφασίζοντας έτσι μια περαιτέρω ήττα του Μουσουλμανικού προλεταριάτου, Παλαιστινιακού και Λιβανέζικου.

Απέναντι στη σύγκρουση που βρίσκεται εν εξελίξει η ΟΑΠ δεν παίρνει θέση υπέρ των συμφερόντων των προλεταρίων, αλλά αρκείται να απαιτεί χάρες από διάφορα Αραβικά κράτη, προσέχοντας να μη ριζοσπαστικοποιηθεί η πάλη σε περίπτωση που μεταφερθεί σε επίπεδα αντικειμενικά επαναστατικά.

Τον Αύγουστο του 1976 το προσφυγικό στρατόπεδο Ταρ-Ελ-Ζατάρ πέφτει μετά από 52 ημέρες πολιορκίας από τους Σύριους και τους Φαλαγγίτες. Οι κάτοικοί του δολοφονούνται θρασύδειλα από τις φασιστικές ορδές.

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ MINI-ΚΡΑΤΟΣ: Η ΟΑΠ

Θέλησα να σταματήσω σ' αυτές τις δύο στιγμές της ιστορίας της ΟΑΠ γιατί είναι από τα γεγονότα που καθορίζουν ουσιαστικά την αρνητική κριτική για την ΟΑΠ. Αυτή η οργάνωση κατεύθυνε τον αγώνα του Παλαιστινιακού λαού προς ένα στόχο καλά καθορισμένο: τη δημιουργία ενός κράτους στη Σχιζορδανία και στη Γάζα. Γι' αυτό το σκοπό η ΟΑΠ είναι δομημένη όπως ένα κανονικό και πραγματικό κράτος, μ' ένα μικρό δικό της κοινοβούλιο (το εθνικό Παλαιστινιακό συμβούλιο) με το δικό της στρατό, μ' ένα γραφειοκρατικό και καταπιεστικό σύστημα. Το ότι η ΟΑΠ δεν έχει μια περιοχή όπου να ασκεί τις δικές της λειτουργίες είναι ένα δευτερεύον γεγονός: για πολύ καιρό η ΟΑΠ "κυβέρνησε" σε πλατιές περιοχές της Ιορδανίας πρώτα και του Λιβάνου έπειτα.

Η κρατιστική αποστολή της ΟΑΠ επηρέασε τις επιλογές βάθους, αντί να συνδέσει τα παλαιστινιακά συμφέροντα με την πάλη των προλεταρίων των διάφορων αραβικών κρατών. Η ΟΑΠ πρότιμhos να κατευθύνει την παλαιστινιακή δυσαρέσκεια αποκλειστικά και μόνο με την αντι-Ισραηλινή λειτουργία. Απ' την άλλη μεριά δέν είναι τυχαίο ότι η ΟΑΠ διαχειρίζεται τεράστια χρηματικά ποσά που συνεχώς δίνουν τα "αδελφι-

κά" Αραβικά κράτη, αν και αυτή η υποστήριξη είναι ΠΛΑΣΤΗ όπως αποδεικνύεται από το γεγονός ότι κανένα Αραβικό έθνος δεν επενέβη για να εμποδίσει την επιτυχία της Ισραηλινής επιχείρησης "ειρήνη για τη Γαλιλαία" (1982).

Στην πραγματικότητα η ΟΑΠ απαιτεί άφθονες χρηματοδοτήσεις από τα Αραβικά κράτη (που ευχαρίστως τις παραχωρούν) για ένα απλό λόγο: αυτή η οργάνωση είναι η καλύτερη ασφαλιστική δικλείδα για τις κυρίαρχες Αραβικές τάξεις ώστε η πάλη του παλαιστινιακού προλεταριάτου να μη μεταβληθεί σε προλεταριακή επανάσταση. ΟΜΩΣ Ο ΑΡΑΦΑΤ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΩΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ. Επισημαίνοντας αυτή την άποψη του προβλήματος δεν πρέπει να ξεχνάμε επίσης την τεράστια ευθύνη της ΟΑΠ στα πρόσφατα γεγονότα του Λιβάνου. Όλοι θυμόμαστε ότι τον Αύγουστο 1982 η εντυπωσιακή προέλαση των Ισραηλινών μπλοκαρίστηκε στις πόρτες της Δυτικής Βηρυτού, ενός πραγματικού παλαιστινιακού φρουρίου. Οι Ισραηλινοί δεν τόλμησαν να επιτεθούν σ' αυτό το μέρος της πόλης γιατί θα τους στοίχιζε χιλιάδες νεκρούς. Η στάσιμη κατάσταση που δημιουργήθηκε λύθηκε από τη διεθνή συμφωνία που πρόβλεπε την εκκένωση της Δυτικής Βηρυτού από τους Φενταγίν και την επέμβαση της "διεθνούς ειρηνευτικής δύναμης" (Τι εγγυητής άραγε του σεβασμού των συμφωνιών;). Όλοι θυμούνται επίσης ότι οι Αμερικάνοι Ιταλοί και Γάλλοι (που αποτελούσαν την ειρηνευτική δύναμη) παράτησαν τη Βηρυτό μερικές μέρες πριν από την καθορισμένη ημερομηνία κι αυτό ενόησε τη σφαγή των Παλαιστίνων στα στρατόπεδα της Σαμάρρα και της Σατίλα.

— Γιατί η ΟΑΠ εγκατέλειψε στη μοίρα τους τους παλαιστίνους

πρόσφυγες των στρατοπέδων της Βηρυτού με το ν' αποδεχτεί μια συμφωνία που δεν καθόριζε τον αφοπλισμό των φασιστικών δυνάμεων που δρούσαν στην ανατολική Βηρυτό;

— Γιατί ο "αρχηγός κράτους" Αραφάτ δεν κατήγγειλε ποτέ τις παγίδες και τις συλλήψεις που έγιναν από την αστυνομία του Τζεμαγιέλ στα προσφυγικά στρατόπεδα, ακόμα και μετά την επιστροφή της "πολυεθνικής ειρηνευτικής δύναμης";

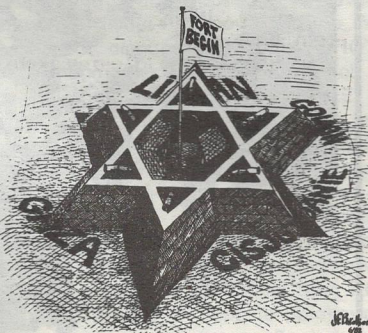
Όλα αυτά είναι ανησυχητικά ερωτηματικά στα οποία μόνο μια απάντηση μπορεί να δοθεί: Γιατί οι προλετάριοι της δυτικής Βηρυτού, παλαιστίνιοι και λιβανέζοι, αντιπροσωπεύουν κάποιο κίνδυνο για τη συντηρητική αρχηγία του Αραφάτ και των άλλων παλαιστίνων αρχηγών.

Σχετικά μ' αυτό δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ένας άξιος ανάδοχος του Αραφάτ, ο "προοδευτικός Τζουμπλάντ", Ξέχασε γρήγορα την φιλοφαλαγγίτικη δράση των ιταλικών μονάδων, τόσο μάλιστα που βρήκε τον τρόπο να εγκωμιάσει την ειρηνική στάση των ιταλικών δυνάμεων στη Βηρυτό. Φυσικά, χιλιάδες παλαιστίνιοι και λιβανέζοι κατέληξαν στις φυλακές του Τζεμαγιέλ, γιατί ήταν περισσότερο περιπλοκή παρά βοήθεια στο δρόμο αυτού του κυρίου για το θρόνο του "νάνου αρχηγού" ενός μικρού κράτους στα βουνά του Souf.

Τελικά η παλαιστινιακή περιπέτεια και η τωρινή της λιβανική φάση μας δίνουν ένα καθαρό μάθημα: η πάλη της χειραφέτησης του προλεταριάτου δεν περνάει μέσα από δημοκρατικές και κρατιστικές εξελίξεις. Μόνο μια συνεκτική, αν και άσκολη, δράση, επαναστατική και αντικρατική, μπορεί να μας εγγυηθεί την πραγμάτωση μιας κοινωνίας οργανωμένης με τρόπο τέτοιο που η ισότητα και η ελευθερία δεν είναι μόνο κοινοί ρητορικοί όροι.

Η ΟΑΠ γεννήθηκε το 1968 από τις στάχτες της ομόθυμης οργάνωσης που διαλύθηκε από τους Ισραηλινούς στην αρχή του Αραβο-Ισραηλινού πολέμου ("ο Πόλεμος των 6 ημερών", Ιούνιος 1967). Ο τότε άγνωστος Γιασέρ Αραφάτ είναι ο ένας από τους ιδρυτές.

Πρακτικά η ΟΑΠ συγκεντρώνει όλες τις παλαιστινιακές οργανώσεις, τους πολιτικούς και πολιτιστικούς συλλόγους και συνδικάτα. Η πιο δυνατή ομάδα είναι η "Αλ

Φατάχ". Έμβλημα που, αν διαβαστεί από την ανάποδη, σημαίνει "Χαρακάτ αλ Ταχίρ αλ Φαλαστίνα", δηλαδή "Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης". Η Αλ Φατάχ, της οποίας αρχηγός είναι ο Αραφάτ, που έχει την ίδια θέση και σαν αρχηγός της ΟΑΠ, ιδρύθηκε το 1958, αλλά το βάψισμα του πυρός το πήρε στη μάχη του Καραμέχ (23-3-1968) όταν οι παλαιστίνιοι μπόρεσαν, χωρίς καμιά εξωτερική βοήθεια, να απωθήσουν την επίθεση 15.000 Ισραηλινών στρατιωτών που είχαν εισβάλει στο ιορδανικό έδαφος. Σήμερα, αυτή η οργάνωση έχει 62 από τις 105 έδρες του Εθνικού Παλαιστινιακού Συμβουλίου. Στο στρατιωτικό της μηχανισμό υπάρχουν 3.000-5.000 άνδρες.

Μέσα στην ΟΑΠ υπάρχουν και διάφορες άλλες ένοπλες οργανώσεις. Να οι κυριότερες:

- Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης του οποίου ηγείται ο Χαμπάς, με 1.500 ένοπλους άνδρες.

- Δημοκρατικό Λαϊκό Μέτωπο της Απελευθέρωσης με 1.200 ένοπλους άνδρες.

- Η Φολγκόρ (φιλοσυριακή), με 3.000 άνδρες.

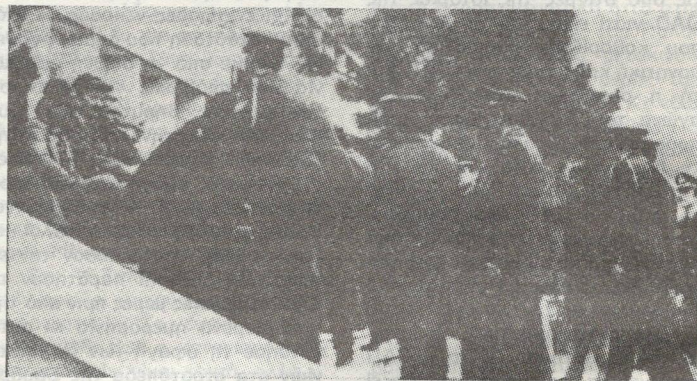
- Στρατός για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, οργάνωση που αποτελείται από παλαιστίνιους οι οποίοι βρίσκονται ενταγμένοι στους κανονικούς στρατούς της Συρίας, της Αιγύπτου και της Ιορδανίας.

Τον Μαύρο Σεπτέμβρη, οι παλαιστίνιοι του Στρατού για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης πυροβόλησαν ενάντια σ' εκείνους της ΟΑΠ. Η ΟΑΠ υφίσταται χάρη στη χρηματική βοήθεια που της δίνουν τα αραβικά κράτη. Υπολογίζεται ότι σήμερα στα ταμεία της ΟΑΠ βρίσκονται 120 δισεκατομμύρια δραχμές. Από στρατιωτική άποψη η ΟΑΠ υποστηρίζεται από την ΕΣΣΔ, η οποία όμως είναι επιφυλακτική ως προς το να εφοδιάζει τους όχι και τόσο εύκολους παλαιστίνιους συμμάχους της με σύγχρονο εξοπλισμό. Λογουχάρη, κατά τη διάρκεια της πρόσφατης επιχείρησης "Ειρήνη για τη Γαλλία" οι Ισραηλινοί έπιασαν και ένα ρωσικό τεθωρακισμένο T-34, που είναι ο ίδιος τύπος μ' εκείνο που χρησιμοποιήθηκε στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο από τους Ρώσους ενάντια στους Γερμανούς.

Το Σεπτέμβρη του 1982, μετά την αποχώρηση από τη Βηρυτό, πάρα πολλοί από τους παλαιστίνιους πολεμιστές κατέφυγαν στη Συρία, το Ιράκ, την Υεμένη, την Ιορδανία, την Αλγερία και την Τυνησία, όπου όμως οι συνθήκες ζωής είναι κάθε άλλο παρά ικανοποιητικές. Για παράδειγμα, οι Φενταγίν που κατέφυγαν στην Τυνησία και Αλγερία ζουν σε προσφυγικά στρατόπεδα που ελέγχονται στυγνά από τον τοπικό στρατό και την αστυνομία μέσα στην έρημο της

Σαχάρας. Παρ' όλα αυτά, πολλοί παλαιστίνιοι παρέμειναν ή επέστρεψαν στο Λίβανο.

Από την *Umanita Nova* No 34 (Σ.Σ.: Τελευταία, δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες δήλωση του "Στέητ Ντηπάρτμεντ" με την οποία αποκαλύπτεται ότι ο Αραφάτ είχε μυστικές συνομιλίες με τους αμερικανούς και ήταν έτοιμος να αναγνωρίσει το Ισραήλ, αλλά αυτό αναβλήθηκε εξαιτίας της εισβολής των Ισραηλινών στο νότιο Λίβανο.)

"ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΟΡΡΑΣ" 2-3-1984

ΑΓΡΟΤΕΣ ΚΑΤΕΛΑΒΑΝ ΤΗΝ ΞΑΝΘΗ

Το χρονικό μιας αγροτικής κινητοποίησης έξω από τα πολιτικά κόμματα

Την 1η του Μάρτη, τρεις με τέσσερις τα ξημερώματα, 100 περίπου ντοματοπαραγωγοί από χωριά των νομών Ξάνθης, Ροδόπης και Καβάλας (περιοχή Χρυσούπολης) απέκλεισαν με τα τρακτέρ τους την κεντρική πλατεία της Ξάνθης. Στη συνέχεια, προχώρησαν σε "εξωτερική" κατάληψη του κτιρίου της Νομαρχίας, αποκλείοντας με βαρέλια ντοματοπολτού τις δύο εισόδους του. Οι ίδιοι κάθισαν πάνω στα βαρέλια και στα σκαλιά και το πρωί εμπόδιαν τους υπαλλήλους να μπου. Μέχρι το μεσημέρι η Νομαρχία παρέμεινε κλειστή, ενώ αρκετός κόσμος είχε συγκεντρωθεί γύρω από τους ντοματοπαραγωγούς. Στις 1.30 μ.μ. ισχυρή αστυνομική δύναμη, υπερδιπλάσια από τους παραγωγούς, αφού με άδεια εισαγγελέα (που ήταν μαζί τους) απομάκρυνε τους συγκεντρωμένους, προχώρησε σε βίαιη διάλυση της κατάληψης. Παρ' όλο που οι αγρότες διαμαρτύρονταν ειρηνικά και δεν αντιστάθηκαν, η βίαιη επέμβαση των μπάτσων έστειλε τρία άτομα στο νοσοκομείο. Τα δύο από αυτά, αφού δέχτηκαν τις πρώτες βοήθειες, ήταν πάλι έξω αργότερα, ενώ το ένα θα μείνει για καιρό με πολλαπλά κατάγματα.

Στη συνέχεια, οι μπάτσες, οι μπάτσες, αφού πέταξαν κάτω τα βαρέλια που έφραζαν τις εισόδους, παρατάχτηκαν μπροστά, κάτω από τα γιουχαίσματα και τις φωνές των

ντοματοπαραγωγών που είχαν συγκεντρωθεί πάνω και γύρω από τα αραγμένα μπροστά στη Νομαρχία τρακτέρ.

Η κινητοποίηση αυτή των αγροτών ήταν η συνέχεια μιας σειράς κινητοποιήσεων χωρίς αποτέλεσμα για το πρόβλημα που αντιμετωπίζουν 370 συνολικά ντοματοπαραγωγοί. Το ιστορικό της υπόθεσης έχει ως εξής:

Στην περιοχή της Ξάνθης, εδώ και χρόνια, λειτουργεί η ΣΕΒΑΘ, βιομηχανία ντοματοπολτού. Η ΣΕΒΑΘ μονοπωλούσε όλο αυτό τον καιρό την παραγωγή ντομάτας στην Ξάνθη και στους γύρω νομούς. Πριν ένα χρόνο περίπου, άνοιξε ένα άλλο εργοστάσιο ντοματοπολτού, η ΠΕΠΟΤΕΞ, από τον εργοστασιάρχη ΠΕΠΟ. 379 παραγωγοί πούλησαν την παραγωγή ντομάτας στην ΠΕΠΟΤΕΞ, με όρους σχετικά ευνοϊκότερους απ' τη ΣΕΒΑΘ. Οι αγρότες υπέγραψαν τις σχετικές αποδείξεις, εγκεκριμένες απ' το Υπουργείο Γεωργίας. Δεν πληρώθηκαν όμως ποτέ. Από τον Αύγουστο που έγινε η αγοραπωλησία μέχρι σήμερα δεν πήραν δεκάρα. Η ΠΕΠΟΤΕΞ κήρυξε πτώχευση. Οι αγρότες, στις αρχές του Γενάρη, καταλάβανε το εργοστάσιο για να διαπιστώσουν μια κατάσταση απελπιστική: Ο Πέπος είχε πουλήσει τους 1.030 τόνους ντοματοπολτού. α) 1.526 βαρέλια βρίσκονται στις γενικές αποθήκες ΠΑΕΓΑ σε 5 εναποθετήρια και είναι πουλημένα. β) 1.086 βαρέλια

βρίσκονται στην αυλή του εργοστασίου' στα 200 από αυτά έκανε κατάσχεση η Γενική Τράπεζα και σε 400 απ' αυτά τα βαρέλια έκανε κατάσχεση η εταιρεία πετρελαιοειδών ΕΥΡΟΣ ΟΙΛ. γ) 114 τόνοι πουλήθηκαν σε ένα εργοστάσιο στο Άργος. δ) 177 τόνοι πουλήθηκαν στη ΣΕΒΑΘ σε τιμή ευκαιρίας -45 δρχ. το κιλό- εισπράττοντας 8.600.000 δρχ. ε) Οι υπόλοιποι 190 τόνοι έγιναν εξαγωγή.

Το εργοστάσιο είναι υποθηκευμένο δύο φορές: α) στην Εθνική Τράπεζα και β) στη Γενική Τράπεζα, για χρέη του Πέπου απ' την πρώην εξαγωγική εταιρεία του που ανέρχονται στα 200.000.000 περίπου.

Μέσα σ' αυτή την κατάσταση από πωλήσεις και κατασχέσεις, όπου συνέβαινε μερικές φορές η ίδια ποσότητα ντοματοπολτού και να είναι πουλημένη και να έχει κατασχεθεί, ο Πέπος έφυγε στην Αθήνα. Στη δικη που έγινε ερήμην του μετά από μήυση αγρότη, καταδικάστηκε περίπου σε δύο χρόνια φυλάκιση.

Αφού οι ντοματοπαραγωγοί κράτησαν καιρό την κατάληψη του εργοστασίου (την κρατούν ακόμα), κατάλαβαν ότι τους κοροϊδεύουν. Οι οικογένειές τους πεινούσαν, δεν μπορούσαν να αντιμετωπίσουν το χεϊμόνα και έπρεπε και να διαθέτουν χρήματα για τις κινητοποιήσεις τους. Επιτροπή τους που κατέβηκε στην Αθήνα δεν κατάφερε να κάνει τίποτα γιατί τους στέλναν απ' το ένα Υπουργείο στο άλλο δηλώνοντας όλα αναρμοδιότητα. Στο μεταξύ, τους κυνηγά η Αγροτική Τράπεζα για τα χρέη μεταφοράς της ντομάτας το καλοκαίρι, και όσο περνά ο καιρός το χρέος αυξάνεται. Στις 13 του Φλεβάρη, οι ντοματοπαραγωγοί κατέλαβαν τη γέφυρα του Νέστου για 36 ώρες. Μετά από επέμβαση του ίδιου του Νομάρχη ν' ανοίξει η γέφυρα για να μην ταλαιπωρούνται οι συγκοινωνίες και τα φορτηγά, αποχώρησαν. Στο μεταξύ, ο Νομάρχης είχε υποσχεθεί να φροντίσει προσωπικά για την αποκατάσταση του προβλήματος. Μάλιστα, μέσα στ' άλλα είπε ότι αν μέσα σε 15 μέρες δεν έχει τακτοποιήσει το θέμα, θ' ανέβει ο ίδιος στο τρακτέρ μαζί τους. 17 μέρες μετά, όταν έγινε η κατάληψη της Νομαρχίας Ξάνθης, οι αγρότες θυμόνταν την κουβέντα κι όταν ο Νομάρχης, μετά την επέμβαση της αστυνομίας, προσπάησε να περάσει μέσα στο κτίριο, τον γιουχαράνε.

Στο μεταξύ, ο Σύλλογος φοιτητών του Πολυτεχνείου στην Ξάνθη, λίγες ώρες μετά, έδωσε στους αγρότες ψήφισμα συμπαράστασης -με την αποχή των αντιπροσώπων της ΠΑΣΠ- και συμβολική οικονομική βοήθεια. Ήταν και το μόνο ψήφισμα συμπαράστασης που πήραν οι ντοματοπαραγωγοί. Επειδή δεν ελέγχονται από κανένα κόμμα, όλοι οι σχετικοί σύλλογοι και φορείς, είτε αδιαφόρησαν, είτε αρνήθηκαν τη συμπαράστασή τους.

Τα αιτήματα των ντοματοπαραγωγών είναι: να δαμειοδοτήσει επιειγόντως η ΑΤΕ ή όποιος άλλος φορέας την ΠΕΠΟΤΕΞ, για να πληρωθούν τα 12 εκατομμύρια που τους χρωστάει ο Πέπος. Αυτό για δυο λόγους: και για να πάρουν κάποτε τα λεφτά που δικαιούνται, και γιατί όσο δεν πληρώνονται, σύμφωνα με ειδικό νόμο, χάνουν την επιδότηση της Ε.Ο.Κ. που είναι 26 εκατομμύρια. Ο πρώτος γύρος των επιδοτήσεων έχει λήξει και η προθεσμία του δεύτερου λήγει στα τέλη Μάρτη. Έτσι η πληρωμή τους επείγει ακόμη περισσότερο.

Μακροπρόθεσμο αίτημά τους είναι να αυξηθεί όσο γίνεται η κρατική παρέμβαση, για να πάψουν διάφοροι απατεώνες σαν τον Πέπο να εκμεταλλεύονται τους αγρότες.

Τα τρακτέρ και οι αγρότες παρέμειναν ακόμα μερικές μέρες στις θέσεις τους, στην κεντρική πλατεία και έξω απ' τη Νομαρχία της Ξάνθης. Μόνο το απόγευμα της Κυριακής της Αποκριάς άνοιξαν το δρόμο για την παρέλαση των αρμάτων στην Ξάνθη.

Κάτω από φροβερές καιρικές συνθήκες (είχε πολύ κρύο τις περισσότερες μέρες, συχνά έβρεχε και μάλιστα την Καθαρή Δευτέρα έπιασε θύελλα, με αέρα, βροχή και κρύο), η παραμονή ήταν δύσκολη. Για νυχτερινή παραμονή, ο φοιτητικός σύλλογος παραχώρησε στους αγρότες το αμφιθέατρο του Πολυτεχνείου. Ακόμα παραχώρησε τα μεγάφωνα της σχολής που ακούγονται στην πλατεία και σ' όλη την αγορά. Έτσι η φωνή των ντοματοπαραγωγών ακουγόταν συνέχεια.

Τις τελευταίες μέρες, ο Νομάρχης υποσχέθηκε πως θα πάρουν την επιδότηση της ΕΟΚ και θα κάνει ό,τι περνάει απ' το χέρι του για τα 12 εκατομμύρια που τους χρωστάει η ΠΕΠΟΤΕΞ.

Οι αγρότες αποχώρησαν μαζί με τα τρακτέρ. Προς το παρόν, η υπόθεση βρίσκεται σε επίπεδα διαπραγματεύσεων με διάφορους φορείς.

Οι αστικές φυλλάδες (με εξαίρεση τις δεξιές) είτε αγνόησαν το γεγονός είτε το ανέφεραν ελλιπέως, έτσι που να ξεφεύγει απ' τους αναγνώστες η ουσία του θέματος. Οι δεξιές απ' αυτές πάλι, βρήκαν αφορμή για να κάνουν προπαγάνδα ενάντια στο ΠΑΣΟΚ, δίνοντας αφορμή στις φιλοκυβερνητικές (!) εφημερίδες να μιλούν για δεξιούς και χουντικούς που διευθύνουν την κινητοποίηση. Εφημερίδες, νομάρχης και εισαγγελέας έγραψαν τα πολύ χοντρά ψέματά τους για τα γεγονότα λέγοντας ότι η ύπαρξη έστω και ενός τραυματισμένου είναι λασπολογίες της Δεξιάς. Χωρίς ίχνος ντροπής το ΠΑΣΟΚ Ξάνθης μοίρασε προκήρυξη συμπαράστασης, προτείνοντας στους αγρότες να ζητήσουν να κοινοποιηθεί η ΠΕΠΟΤΕΞ.

Οι αγρότες συνεχίζουν τον αγώνα τους κάτω από συνθήκες που αποκτούν διάσταση τραγική καθώς αντιμετωπίζουν από τη μια την απελπισία τους για το κατά πόσο θα δικαιωθούν κι από την άλλη πνίγοντας την αγωνία τους στην πολλή μαχητικότητα τους σε μια αδιάκοπη προσπάθεια νά 'ρθουν σε επαφή με αρμόδιους και υπουργεία. Το κράτος, στο οποίο απευθύνονται, αδιαφορεί. Όταν του μπουν στο ρουθούνι (βλέπε κατάληψη Νομαρχίας) στέλνει την αστυνομία και τους χτυπά. Βρήκαν λίγη συμπαράσταση στον κόσμο. Η αλήθεια είναι πως μόνο τώρα τελευταία τη ζήτησαν. Υπάρχει πολύς δυναμισμός στις κινητοποιήσεις τους γιατί έχουν καταλάβει ότι τους κοροϊδεύουν όλοι: Αγροτική Τράπεζα, Υπουργεία κι εργοστασιάρχης. Τους λείπει η προηγούμενη εμπειρία αυτόνομης δράσης, με αποτέλεσμα την αδυναμία τους να μεθοδεύουν παραπέρα την αυθόρμητη κινητοποίησή τους. Η απελπισία που τους οδηγεί σε ομαστικές κινήσεις, δεν προχωράει μέχρι την κριτική αμφισβήτηση του κράτους -κατόχου κάθε εξουσίας. Έτσι δεν μπορούν να ξεφύγουν απ' την αντίφαση: το κράτος μάς κοροϊδεύει αισχρά, όμως θέλουμε μεγαλύτερη κρατική παρέμβαση για να γλιτώσουμε από τους επιχειρηματίες-απατεώνες.

Οι κινητοποιήσεις τους μέχρι στιγμής είναι εγκλωβισμένες σ' αυτά τα πλαίσια. Παρ' όλο τον αυθορμητισμό τους, περιμένουν κατά βάση το κράτος να κινηθεί γι' αυτούς. Ο αγώνας τους είναι καταδικασμένος να βρει την επίλυσή του, προς το παρόν, μέσα από τους νομάρχες και τις (ανα)αρμόδιες αρχές.

Ιστορικά στοιχεία του Γ. ΤΑΜΤΑΚΟΥ

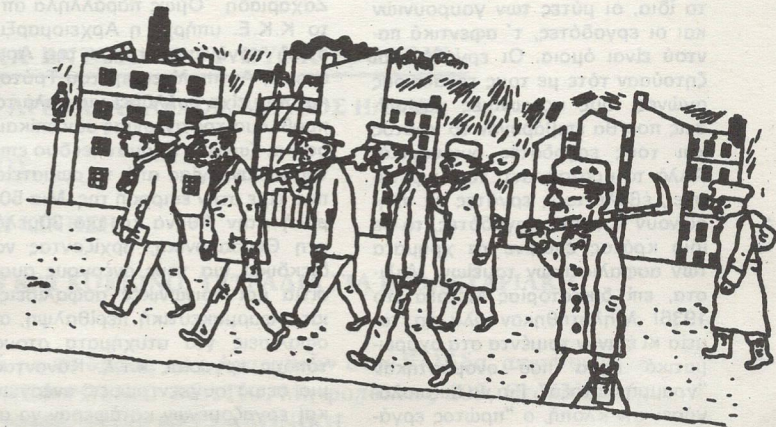
Το συνδικαλιστικό κίνημα στο βορειοελλαδικό χώρο

Από συζητήσεις με παλιούς συνδικαλιστές —Β. ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, ΓΡΗΓΟΡ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ, Χ. ΣΤΑΥΡΟΥ, ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ— για την ιστορία του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος της βόρειας Ελλάδας και ιδιαίτερα της Θεσσαλονίκης.

Παλιά, τότε που η Θεσσαλονίκη είχε το μεγαλύτερο πληθυσμό μετά την Αθήνα και τον Πειραιά, υπήρχε στην πόλη μας μια κάπως ανεπτυγμένη βιοτεχνία και μια αναπτυσσόμενη βιομηχανία. Κατ'έκταση, υπήρχε κι ένα εργατικό κίνημα που άρχισε έναν αγώνα οικονομικών κυρίως διεκδικήσεων κατά της εκμετάλλευσης. Εκείνη την εποχή, απ'την τουρκοκρατία ακόμη, εμφανίζονται και οι πρώτες μορφές οργάνωσης —συντεχνίες, αδελφότητες, ενώσεις. Σε πολλές απ'αυτές, βρίσκονται ακόμη εργάτες κι εργοδότες μαζί, στην ίδια συντεχνία. Άλλες πάλι μικτές ενώσεις διεκδικούν την κατοχύρωση των επαγγελμάτων (μην τυχόν και χάσουν τη δουλειά τους, εργάτες και βιοτέχνες). Εκεί γύρω στα 1907-1908 εμφανίζεται η "Φεντερασιόν", με τον Μπεναρόγια επικεφαλής και πρωτοπόρο. Η "Φεντερασιόν" είναι ένα είδος ομοσπονδίας που προβάλλει μέσα απ'τις τάξεις της σχεδόν όλες τις παραπάνω συντεχνίες, αδελφότητες και ενώσεις. Τα μέλη τους είναι από πολλά έθνη. Συμμετέχουν στις ίδιες οργανώσεις Έλληνες, Τούρκοι, Εβραίοι, Αρμένιοι, Αρβανίτες, Ντολμέδες (είναι Εβραίοι που τούρκεψαν). Αυτή η κατάσταση συνεχίζεται γι'αρκετά χρόνια και γίνονται πολλές απεργίες, στάσεις, ακόμη και lok-άουτ από μέρους τους εργοδοσίας, μέσα στην ελληνική επικράτεια και πέρα απ'αυτή. Πολλοί επίσης αγώνες ακόμη και για να μη μπουν οι μηχανές (όπως στους τσιγαράδες). Αργότερα, το ίδιο θα γί-

νει με τους αμαξάδες που τελικά εξαφανίστηκαν ως επάγγελμα με την εισαγωγή του αυτοκινήτου. Η Φεντερασιόν έκανε πολλούς αγώνες τότε. Σ'αυτούς τους αγώνες έπαιξαν πρωτοποριακό ρόλο οι αναρχικοί εργάτες, μέχρι σχεδόν το 1918 που αρχίζει πια το συνδικαλιστικό κίνημα να οργανώνει την πρώτη Πανελλαδική εργατική ομοσπονδία και σ'αυτήν συμμετέχουν όλες οι τάσεις του συνδικαλιστικού κινήματος: δεξιοί, αριστεροί, η Φεντερασιόν με τον Μπεναρόγια, οι αναρχικοί με τον Σπέρα. Γίνεται η πρώτη Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλάδας κι από εκεί και πέρα το κίνημα παίρνει μια τεράστια ανάπτυξη με την επέμβαση και του πολιτικού παράγοντα, ιδίως με τη νίκη της Ρούσικης επανάστασης που ενθουσίασε τον ερ-

γαζόμενο κόσμο ο οποίος έλπιζε στη χειραφέτησή του. (Θυμάμαι, τόσοσ ήταν ο ενθουσιασμός, ότι οι καπνεργάτες τότε, που είχαν καλά ημερομίσθια, έκαμαν λουστρίνια παπούτσια που μπροστά, στο μασκαρέτο, τα γαρνίριζαν με το σφυροδρόπανο από κόκκινο μπερσίμι). Πρωτοπόρα τμήματα των εργατών, λοιπόν, οι καπνεργάτες, οι τσιγαράδες (οι οποίοι με το χρόνο καταργήθηκαν), οι τροχιοδρομικοί, οι σιδηροδρομικοί, οι οικοδόμοι, οι τσαγκαράδες, οι ραφτάδες κ.τ.λ. —αυτά ήταν τα μαχητικά τμήματα της εργαζόμενης Θεσσαλονίκης. Οι καπνεργάτες ήταν ένας κλάδος αρκετά μεγάλος για την παραγωγή και επεξεργασία του καπνού. Στα μεγάλα καπνοπαραγωγικά κέντρα —Θεσσαλονίκη, Καβάλα, Ξάνθη, Δράμα, Αγρίνιο— είχαν μαζικότητα, οργανωμένοι στα εργοστάσια, με τις πανίσχυρες εργοστασιακές επιτροπές σαλονιών και τα περισσότερα πολιτικοποιημένα μέλη τους επηρεασμένα απ'το Κ.Κ.Ε. (ας σημειωθεί πως οι επιτροπές σαλονιών με την ισχύ τους έμπασαν και πολλούς ανειδίκευτους πολιτικοποιημένους διανοού-

μενους τους οποίους βοηθούσαν να εκπαιδευτούν στο είδος). Έτσι τα καπνεργαστήρια ήταν τα οχυρά της καπνεργατικής τάξης που, με τους αλλεπάλληλους αγώνες τους, κατόρθωσαν να κάμουν το ταμείο ανέργων καπνεργατών (το ΤΑΚ), πλεονέκτημα που δεν το είχαν άλλα επαγγέλματα. Γιατί υπήρχε κι εποχιακή ανεργία σ' αυτό. Ας σημειωθεί πως τότε δεν υπήρχαν κοινωνικές ασφαλίσεις, ΙΚΑ κ.τ.λ. Αν ήσουν άνεργος φοφούσε της πείνας, ιδίως κατά την περίοδο 1929-1930, με τη μεγάλη οικονομική κρίση, οι πεινασμένοι άρπαζαν από τους φούρνους ψωμί και το έβαζαν στα πόδια. Η κατάσταση στην Ελλάδα ήταν αφορμή την περίοδο αυτή. Η ανεργία έπαιρνε τεράστιες διαστάσεις. Οι εργοδότες, αποθρασυμένοι, οργιάζαν φορτώνοντας όπωσδήποτε πάντα στις πλάτες των εργατών το ξεπέρασμα της κρίσης. Κι όπως σ' όλα τα γεωγραφικά μήκη και πλάτη του πλανήτη όλο και κάτι αλλάζει από χώρα σε χώρα, το κλίμα, η γλώσσα... μόνο δυο πράγματα δεν αλλάζουν, παντού μένουν τα ίδια, οι μύτες των γουρουνιών και οι εργοδότες, τ' αφεντικά παντού είναι όμοια. Οι εργαζόμενοι ζητούσαν τότε με τους τεράστιους αγώνες τους κοινωνικές ασφαλίσεις που θα εσβάρανταν το κράτος και τους εργοδότες οικονομικά. Αλλά το κράτος, αντί να συμμετάσχει, έβαλε τους εργάτες να πληρώνουν και τους εργοδότες, το δε ίδιο κράτος έπαιρνε τα χρήματα των ασφαλιστικών ταμείων. Μάλιστα, επί δικτατορίας Μεταξά (το 1936) λεηλατήθηκαν όλα τα ταμεία κι έγιναν τοιμέντα στα οχυρωματικά έργα που ονομάστηκαν "γραμμή Μεταξά". Για να δικαιολογήσει την κλοπή, ο "πρώτος εργά-

της!"... Μεταξάς έλεγε: αν πέσει η Ελλάδα, θα πέσουν και τα ταμεία της, γι' αυτό πρέπει να εμποδίσουμε τον εχθρό να περάσει... Όμως το ληστροκικό κράτος, ενώ ζητούσε επανορθώσεις απ' τους εχθρούς για τις καταστροφές του πολέμου, το ίδιο δεν επανόρθωσε τις λεηλασίες των εργατικών ταμείων, με αποτέλεσμα οι αυτοκινητιστές, οι αρτηργάτες και άλλοι κλάδοι να παίρνουν χαμηλές συντάξεις, δικαιολογώντας ότι δεν αρκούν οι πόροι των ταμείων για υψηλότερες. Ακόμη να δανείζον τεράστια ποσά στους βιομηχάνους με χαμηλούς τόκους, ενώ για τους άλλους οι τόκοι ήταν τετραπλάσιοι και πενταπλάσιοι απ' όσο αυτοί δανείζονταν. Σ' αυτή την περίοδο (1930-31), οι απεργίες ξεσπούσαν διαδοχικά βάζοντας το θέμα της επιβίωσης. Το πρόβλημα της ανεργίας ήταν ο μεγάλος εφιάλης. Το Κ.Κ.Ε. τότε σπαραζόταν στο εσωτερικό του με τις διάφορες φατρίες Σιάντου, Θεού, Χαϊτά, Ευτυχιάδη κ.τ.λ. Τότε είναι που επεμβαίνει η Κ.Δ. διορίζοντας τον μεγαλοφυή αρχηγό... Ζαχαριάδη 'Όμως παράλληλα απ' το Κ.Κ.Ε. υπήρχε η Αρχαιομαρξιστική οργάνωση, τμήμα της Αριστερής Αντιπολίτευσης του Τρότσκι, που είχε συλλάβει για καλά το πρόβλημα της ανεργίας σαν επίκαιρο και ζωτικό. Σχηματίζει δυο επιτροπές ανεργίας από τα σωματεία που είχε στην επιρροή της. Μια 50-μελή στην Αθήνα και μια 30μελή στη Θεσσαλονίκη, αρχίζοντας να διεκδικεί για τους ανέργους συσσίτια και κοινωνικές ασφαλίσεις, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, ασφαλίσεις για ατυχήματα στους τόπους εργασίας κ.τ.λ. Κάνοντας μια σειρά συγκεντρώσεις ανέργων και εργαζομένων κατάφεραν να α-

ποσπάσουν στην αρχή μερικά δράμα ψωμί κατ' άτομο, μετά να λειτουργήσουν συσσίτια σε διάφορες συνοικίες της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης. Σε μια από τις συγκεντρώσεις των ανέργων στη Θεσσαλονίκη, το 1931, στο Συντριβάνι, στο υπαίθριο θέατρο "Χαρίλαος", ενώ είχε δοθεί άδεια για την συγκέντρωση, την τελευταία στιγμή, η Αστυνομία με διευθυντή τότε τον πολύ Καλοχριστιανάκη απαγόρευσε τη συγκέντρωση. Στις διαμαρτυρίες των εργατών και στην επιμονή τους διέταξε τη βίαιη διάλυση με την έφιππη χωροφυλακή που υπήρχε τότε. Πάνω από 40 άτομα έκαναν επέλαση εναντίον των ανέργων που εκείνη τη στιγμή ήταν πάνω από χίλιοι, με τις χαντζάρες ν' αστράφτουν και με τη φράση "Διαλυθείτε!". Ορμούσαν με τ' άτομα να τσαλαπατήσουν τους εργάτες. Κατά σύμπτωση, στην πλατεία Συντριβανίου υπήρχαν σωροί από σπασμένες πέτρες για να επιστρωθεί η πλατεία, μπρος στην κατάσταση αυτή, αγανακτισμένοι οι εργάτες άρπαξαν πέτρες πετροβολώντας τ' άτομα και τους χωροφύλακες. Το τι έγινε είναι απερίγραπτο. Να τρώνε τις πέτρες τ' άτομα και να στέκονται όρθια, οι δε χωροφύλακες επάνω τους καβουριασμένοι, κιτρινισμένοι απ' το φρόβο τους και από τις πέτρες που τρώγανε, να γύρω καφεναεία επειδή σπάζαν τα τζάμια από τον πετροπόλεμο να κατεβάζουν τα ρολά, ο κόσμος πανικόβλητος να τρέχει να προφυλαχτεί. Αυτό βάσταξε αρκετή ώρα κι είχε πολλούς τραυματίες κι απ' τις δυο πλευρές. Μετά άρχισαν οι πυροβολισμοί από πεζούς χωροφύλακες και χαφιέδες με πολιτική ενδυμασία. Ένας καβαλάρης άρπαξε έναν εργάτη από τα μαλλιά και καλπάζοντας το λόγο τον έφερε σε μεγάλη απόσταση. Ο δε χαφιές Μανώλης Καλοχριστιανάκης, ανώφιος του Αστυνομικού διευθυντή, συνέλαβε τον Γιάννη Ταμτάκο και τον βαρούσε με το πιστόλι και το χέρι στη σκανδάλη, και με τη φράση "πάρ' την πούστη" τον πυροβόλησε ενώ τον κρατούσε. Η σφαίρα πέρασε από το μάγουλο και βγήκε στο άνω χέλιος σπάζοντας τα δόντια. Όταν αργότερα του έγινε μήνυση για ανθρωποκτονία στο Κακούργιοδικείο της Βέροιας τον αθώωσαν αφού προηγουμένως είχαν δικάσει το θύμα δυο μήνες, δόθηκαν για διατάραξη της τάξης...

ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΑ ΕΝΤΥΠΑ ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ:

ΑΘΗΝΑ: ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ, ΑΡΕΝΑ, ΑΝΑΡΧΟΣ, ΜΑΥΡΟΣ ΗΛΙΟΣ.

ΚΟΜΟΤΗΝΗ: ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ.

ΑΓΡΙΝΙΟ: ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΚΙΝΗΣΗ.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΑΥΡΟ ΚΑΙ ΚΟΚΚΙΝΟ, ΤΕΤΡΑΔΙΑ ΓΙΑ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΧΡΗΣΗ.

Για τυχόν πληροφορίες σχετικά με τη δράση των Αναρχικών στην Ελλάδα, απευθυνθείτε στη διεύθυνση: ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ, Μητροπόλεως 109, Θεσσαλονίκη ή ΝΤΙΝΟΣ ΠΑΞΙΜΑΔΑΣ, Τ.Θ. 10586, 54110 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

1
ΜΑΗΣ 1984, Τ.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΟΙ ΑΦΕΝΤΕΣ &
ΟΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΤΟΥΣ, ΤΟ
ΜΟΝΟ ΜΕΛΛΟΝ ΠΟΥ ΥΠΟ-
ΣΧΟΝΤΑΙ ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΑ-
ΚΥΚΛΩΣΗ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟ-
ΝΤΟΣ...

ΣΑΝ ΜΟΝΗ ΔΥΝΑΤΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΛΥΣΗ ΠΑ-
ΡΑΜΕΝΕΙ...

Η ΑΦΥΠΝΙΣΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙ-
ΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΠΟΥ ΑΝΑΤΡΕ-
ΠΕΙ ΤΟΝ ΠΑΛΙΟ ΚΟΣΜΟ...

ΚΑΙ ΕΝΟΠΟΙΕΙ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ Ο,ΤΙ
ΜΕΧΡΙ ΤΩΡΑ ΑΥΤΟΣ ΔΙΑΧΩΡΙΖΕ.

